

૨૨૬૪૨

૭/મહાનિવાળા-૨૫૬

૭/મહાનિવાળા-૨૫૬

11/ ૨૫/૪/૫૫
૭-એ.એ.સી.ય. પેરસ્ટોન

૨૫/૪/૧૯૫૩

મહાનિવાળા-૨૫૬ ૭/મહાનિવાળા-૨૫૬

આના

નવાં પ્રગટ થયલાં

 પુસ્તકો.

કીંમત વિ. માટે પુછો નીચેને સરનામે

-ગાયનો-

ગુજરાતી
ગાયનમાળા
ભાગ ૧ થી ૫
બોવતો મેળા
કાળિયાવાડની નયલ
ગુલામનો ગજગ
ચમત્તી બીજવી
પોત્રીશનનુ પોવડ

૩૩૩૩૩૩૩૩

-ગઝલો-

આગે માનુષ
કવ્યાલીને મંહરીન
માવનનો મેરી
આમ-ગાદર
મહેરીયનીલ આરામ
ગોદરે મંહરીવ

વાર્તા-

ગ્લગ્લત કમમ
તી ગાદામ
ગામગીરા ગમા
ગ તીન ભાગવત
ગીયગતી દ્રાપતી
ગ - ૧)

૩૩૩૩૩૩૩૩

-પરચુરનુ-

લાન દીના
મમનાય
લિન નીન
મગન નીન
નોનો રાગ
ગગન આગ
મગુણગીગીગી
ગગમાન તે

 આ સરનામુ તમારી ડાયરીમાં નોંધી રાખો.

ગુજરાતી સાહિત્ય મંદિર

સલાબતપુરા-સુરત

ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૧૫૪૧ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ મોરહીન દોલ મહારામ

વિષય ૪૪૬૮: ૪ ૩૬૮

મેહરીલે—દીલ—આરામ

—:યાને:—

ગઝલયે પરસ્તાન.

ઉમદા ગઝલ કવાલીઓસે બરપુર

મજમુઆકર જમાનેવાલા.

ખુકસેલર—ચુનીલાલ મગનલાલ શાહ

ઠે. રાણીતળાવ—સુરત.

છપવાકે ઇજહાર કીયા

ખુકસેલર—જેકીશાનદાસ ત્રિભુવનદાસ પટેલ.

માલીક—ગુજરાતી સાહિત્ય મંદિર.

સલાબતપુરા—સુરત.

પહેલી પ્યાર, ૧૦૦૦

સન ૧૯૨૪.

—:કોપીરાઈટ:—

કૌમત સીર્ફ આઠ આના.

તૈયાર હય ! શાયકીનો !! એક નજર ધરિર લી !!!

કયા આપકો નાટકોકે ગાયનોકા કૌકે હય ?

—જો હોયે તો જરૂર ખરીદા. ૧૧૬૪૧

ગુજરાતી ગાયન માળા.

છસ્મે નામી નામી નાટકોકી મનપસંદ ચીઝોકા

મજમુઆ કીયા ગયા હય

ભાગ ૧-૨-૩-૪-૫, દરેક ભાગકી કી. સીડ્ છે આને

હાક મહમુલ અલગ.

મીલનેકા પતા:—

બુકસેલર જેકીશનદાસ ત્રિભુવનદાસ પટેલ

સલાબતપુરા-મુરત.

છાપનાર:—ગોવિંદજી હાલ્લાભાઈ નાયક.

હેકાલ્કુ:—શ્રી ‘અનાવિલ બંધુ’ પ્રી. પ્રેસ બરાનપુરી ભાગબ

ભાજવાળી પોળ અનાવિલ સોઝની બાળુમાં-મુરત

છાપનાર.—બુકસેલર જેકીશનદાસ ત્રિભુવનદાસ પટેલ.

પ્રસિદ્ધ કરવાનું હેકાલ્કુ:—ગુજરાતી સાહિત્ય મંદિર સલાબતપુરા-મુરત.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ

અમદાવાદ

ગુજરાતી કૌપીસાઈટ સંમુહ

મેહફીલે—દીલ—આરામ

—:ચાને:—

ગઝલયે પરસ્તાન.

ગઝલે—કાઝી—

રાગ—કબ્લાલી.

અદા બાંકી તીરછી દીખાયે ચલાગ,
મુંઝે અપના શયદા બનાયે ચલાગ.
પીલા નશા વોહ જરસે બસ તુહી તું હો,
મેરી મયકો મયસે મીઠાયે ચલાગ.
મુંઝે હીન્ગમેં અબ તલક તુને અબ બન,
રલાયા બહોત અબ હંસાયે ચલાગ
ખુલા લેગે દીલકી કોશીશસે તું હમ.
ચલાગ ચલા મુંહ છુપાયે ચલાગ.
રહે ખ્યાલ દુન્યા ન કુછ ઓર દીનકા.
મેરે દીલમે દોનું ભુલાયે ચલાગ.
ફહું મય ન બાકી ન મેરા નીશાં કુછ.
સબક તુ વોહ મુનકો પદાયે ચલાગ.
ખુદાકી સમજ શાન તું ઉતકો કાઝી.
ખુતોસે તુંહી દીલ લગાયે ચલાગ.

ગઝલ—એન્નઝ.

—: ૦ :—

જલ્વા તુમાઈ કયા હે કીસીકી નકાબસે.
 દડતી હે ખાર ખાર નઝર આફતાબસે.
 જાળ દેખો તબ હે હમકો કીયામતકા સામના.
 દમ અગયા હે નાકમે ઉનકે અતાબસે.
 ઘરકા રહા હું અબ ન મેં બાહરકા ઈશ્કમે,
 ખાના ખરાબ હે દીલે ખાના ખરાબસે.
 બાવર નહોતે: આઝે હસીનું મેં એક દીન,
 લાખુમે છાંટલાંકે તુમહેં ધનિખાબમે,
 મહરમે વસ્ત્ર જાને હી કયા લુલ્હ વસ્ત્રકો,
 તુમ પુછો ઇસ મઝેકો કીસી કામયાબસે,
 રૌતાહુ બંદ હીજમે અબ યે મદાત હે.
 ઝક્યાં લગીં હેં અસ્કકી અશમે પુરઆબમે,
 જાબતકકે સાથ હોગા ન વો રસ્કે આફતાબ.
 છ મેરઃ ખુશ ન હોગા શમે માહતાબસે,
 બહાર હુઈ હંસી મીસી માલીદા લાબસે કયા.
 એક બખ્ત નુન્દતી હુઈ નીકલી શહાબસે,
 એન્નઝ સુબહ હોતેહી વો આઝે મેરે ઘર,
 જાગી હે આજ કયા મેરી તકદીર ખવાબસે.

ગઝલે—શયદા.—હસીનાબન.

શિકલ દીખલા મુજે એકબાર મદીને વાલે
 હુ તેરા તાલીએ દીઘર મદીને વાલે,
 તેરા ખારા હય હકીકતમે ખુદ કા ખારા,

પ્યાર હુકકા હય તેરા પ્યાર મદીને વાલે,
શમે મેઅરાજ પસંદ આપ ખુદા કો કયા કયા,
પ્યારી પ્યારી તેરી ગુફતાર મદીને વાલે,
સખી નખી તાઅએ ફરમાન હેં તેરે મવલા,
અંખીયા કા હય તુ સરદાર મદીને વાલે
સખત મુસ્કીલમે ગીરફતાર હે શયદા તેરા.
અલમદદ સેયદ અગરાર મદીને વાલે.

ગઝલે-ફખ્ર.— —: ૦ :—

તખત વાલે રહે બાકી ન હુકુમત વાલે,
હોકે મોહતાજ પડે સોતે હૈ દોલત વાલે.
ન વો યુમુદ હૈ ન ફરહાદ ન મજનું ચા રખ;
કુસ્તએ તેગે અદા હો ગએ ઉલફત વાલે
હાજતેં પુરી ક્રાયા કરતેયે મોહતાજું કી.
કયા હુવે હાયવો હાતીમસે સખાવત વાલે,
રાસ આઝ ન ઉંહેં ગુલશને આલમકો દવા,
મુરતે રંગે હીના ઉડ ગએ નીગાહત વાલે,
ન વો હયદર હૈં ન હમઝા હૈં ન ખાલીફ બાકી.
નામસે છનકે લરઝતેયે શુબ્બઅત વાલે,
અલ દીએ ફખ્ર જમાનેસે સુહેસો એઝઝ,
કમ નગર આને હૈં અબ અયસે ફસાહત વાલે.

ગઝલે-મોમીન.— —: ૦ :—

હમ દામેં મેં મોહુખ્ખત ઇધર છુટે ઉધર બંદ,
પરવાહબી કી આહતો જું તાએરે પર બંદ,

દેખા ન કીસીકી તરફ અગમ્યાએ હયા સે.
 જાદુકો કીયા નરગીસે જાદુને નજર બંદ.
 યે મસ્તે પરે સોખ્તા ધુકેગે કદસ કો,
 તું સાથ કીસીકે મુજે સૈયાદ ન કર બંદ.
 વો આખીરે શખ આએ હૈ કુછ વ્યાત તો કરલું.
 કર અપની ઝખાં દમહી દમ અય મુરગે સહર બંદ.
 કયા હેલરે દીલે ખુલ હવસાં મેં તેરી ઉલકત,
 શીશેમેં પરી કરતે હૈ અસ્ખામે હુનર બંદ.
 શાયદ કહીં તુનેબી ઉસે- ખવાબમેં દેખા.
 આંખે તેરી અય અખત હૈ કયું આકેપહર બંદ,
 મકકા હજરતે મોમીન કહીં કાઅમે કો સીધારે.
 સનસાન હે દર કીસ લીએ કયું આજ હે દર બંદ.

ગઝલો-કલુજન.

—: ૦ :—

દીલ હી નહિં કહેતા રખે જનાં નહિં દેખા,
 આંખેમેં બી તકરાર હે હાં હાં નહિં દેખા,
 દીલ લે કે નિભાતે હુવે પયમાં નહિં દેખા,
 માશુક કોઇ સાહેબે ધમાં નહિં દેખા,
 નાલાંકે જનાઝે તો ઉકે દીલસે હઝારોં.
 કમખખત નિકલતે હુવે અરમાં નહિં દેખા,
 વો હમસે હમ અગોશ હો અસ્લાહકે સદકે
 જસ હમ પરદાનશીકા કબી દામાં નહીં દેખા,
 તુમ મુંહસે કહે જાઓ કે દેખા હે ઝમાના.
 આંખે તો યે કહેતી હેં કે હાં હાં નહિં દેખા.

ગઝલે-એંભઝ, ચંદાબન—

ખીયાલે બુદ્દે લયલા જન બન કર દીલમેં રેહ જતા.
 જુનુને કેસકા પરદા અગર મહેમીલમેં રહે જતા,
 વો કયા પાએ, બલા તેરી કમરકો હુંને વાલા,
 નીકલ કર ઘરસે જો દીલ પહોલેહી મંઝીલમેં રેહ જતા.
 કદે આદમ મુકાબીલમેં અગર આઇના બી હોતા.
 મેરે મહેવશ તેરા મુંહ દેખકર મેહશીલમેં રેહ જતા—
 હમારે ખુને નાહકકી શહાદતકો બહોત કુછ થા,
 જો એક ધખ્યા લહૂકા દામને કામીલમેં રહે જતા,
 ન યું જો પરદગી હોતી ન રસવાએ જહાં હોતા,
 મજા જય થા કે તું એંબઝલી કે દીલમેં રેહ જતા.

ગઝલે-ફખ, મુન્ની જન.

યે તકાજા હથ કીમીકા ઇલિતિજ પરદમેં હો.
 પરદા દારોકે તવસ્સુલકી દુઆ પરદમેં હો,
 નાઝબી પરદમેં હો અય જાં અદા પરદમેં હો,
 લત્ફ કીજો બાત હો બેહરે ખુદા પરદમેં હો.
 તેરે સદકે ચારાગર ખુલને ન આએ રાત્રે ઈશક,
 મેં મરીઝ હીજા હું મેરી દવા પરદમેં હો—
 તુમકો પેહચાંને હકીકત મેં વો આંખેં હેં કહાં,
 યે તુમ્હી જાનોકે કયા જાહીર હો કયા પરદમેં હો,
 કયું પસંદ આએ બલા ઉસકો ખુસા નામા મેરા,
 યા ઇલાહી મુદ્દતોં તક જો રહા પરદમેં હો—
 મેરા દાઅવા હથ ફીસી સુરતસે છુપ સકતા નહીં,
 વો અગર જાહીરમેં હો, અય ફખ યા પરદમેં હો,

ગઝલે-અફલાક, ગોહરજાન—રાગ, કંવાલી.

દીલ ઉસકે તસવુરમે જો બદલાયે હુવે હૈ.
 દુરકતમે મંજે વસ્લકે હમ પાએ હુવે હૈ.
 શીકવાહે તુમહારા ન ફલકકી હૈ શીકાયત,
 હમ અપને કીયેકી ચે સઝા પાએ હુવે હૈ.
 તારેંકી તરફ ઇનકીબી ગીનતી નહિં મુમકીન.
 દાગ ઇતને તેરે ઇશ્કમે હમ પાએ હુવે હૈ.
 ભરદે ગુલે ઉમ્મીદસે અય શાને કીરીમી
 દામન જો તેરે સામને ફેલાયે હુવે હૈ.
 અય દરદ ન ઉકના કે નીયામત મુજે હોગી.
 આગોમે તમન્નામે વો આજ આએ હુવે હૈ.
 કેહતે, હૈ ઇસે શરમ હયા નામ હૈ ઇસકા,
 ખીલાવત મેંબી આશીકસે વો શરમાયે હુવે હૈ.
 કયા ખાકે કોઇ આએ આ ખંજર મેરે આગે,
 અફલાક મેરે નામસે ચરરાએ હુવે હૈ.

ગઝલે-સદ્દિદ, તર્જે-કંવાલી,

વો જાતે જાતે મેરે દીલપે આંખ ડાલ ગએ.
 અસો તડપનેકી મુરતતો એક નીકાલ ગએ.
 શમે વીસાલ વો કીસ ખ્યારસે ચે કેહતે હૈ.
 કે અખ તો દીલસે તુમહારે ગમે મજાલ ગએ.
 દુઝ્ઝ ઓર બન ન પડી ઉડતે ઉડતે પહલુસે.
 વો દીલકે સાથ જુગર પરબી હાથ ડાલ ગએ,
 ખુદાકા શુકર હૈ પહીસે વો અયાદત કે,

મરીએ દરદે મોહખતકો દેખ જુલ ગએ,
 ન પુછ હાલ હમારા જીવુંકે આલમમે,
 જીવર ગએ તેરી ધુનમે શકીસ્તા હાલ ગએ,
 રહે નસીબકે ઇતની તો આરજુ નીકલી,
 વો આજ પ્યારસે જાએ ગલેમેં ડાલ ગએ.
 દીખાકે ચાંદસા ચહેરા દમે આખીર અપના.
 સઘઈ વો તને 'બેગમે' જાન ડાલ ગએ.

ગઝલે-માહીર, મુઝતરજાન-કબાલી.

ગયરકો પયદા દીયા દુનીયાં મેં રાહતકે લીયે.
 ઓર રખ્યા હે મુજે ઉસને મુસીબતકે લીયે.
 તેરી ખાતીર મીન્નતે કરની પડી ચાર કી.
 નાઝ લેગભી ઉઠાએ તેરી ઉલ્કત કે લીયે.
 તેરે સદકે ગોર કર અય કાસીદે રોઝે અઝલ.
 કયા મેરા તકદીર મોઝું હય મુસીબતકે લીયે.
 કીસકો દુરસત હે યહાં કીસકો પડી હે વાઘઝ.
 કોન મરતા હે અથસ દુરાને જન્નત કે લીયે
 ગમ સહે સદમેં ઉઠાએ આફતેં ઝીલ્લી મગર.
 કોઇ સુરત હી ન નિકલી તેરી સુરતકે લીયે.
 આંખ બખશી હે તેરે દીવારકી ખાતીર મુજે.
 દીલ દીયા મુજકો ખુદાને તેરી ઉલ્કતકે લીયે,
 કીસ્સએ, દારા ઓ સીકંદરસે કયા વાઘીફ નહીં.
 કયું મરે જાતે હો માહીર જહો હશમતકે લીયે,

ગઝલે—મીરઝાં, તર્જે—કંવાલી.

યે માના હમ બડે મશશાર હેં આસું બહાનેમેં,
મગર તુમબી મેરીઝાં, કમ નહાં હો ગુલખીલાનેમેં,
મીવેગા કયા તુજે અય બાગબાં મેરે સતાને મેં,
ખુદાકા ખાફ કર રખ કોઈ તીનકા આશીયાને મેં,
બહોત દુશ્વારહે પીછા, છુડાના દુખ્તરે રીઝસે,
અજબ સર હો ગઢ આકર, ઝરાસા મુઢ લગાનેમેં,
બદનમેં ખુશ હો જતા હે ખુઉશશાકકા કાતીલ,
અજબ રંગત નીકલતી હે તેરે મેંહદી લાગાને મેં,
જો આગે હેં મેરે દીલમેં રહેં પરદાનશોં હોકર,
કહોં અયસા નહો હો જાએં, વો રસવા યે ઝમાનેમે
નીગાહેં ચાર હોતેહી જુવા પહલુસે દીલ ચમપત,
મીલાવટ કીસ કદરકી, ચારને આંખે મીલાનેમેં
કહો ખીગડી બનાઈ હે કીસી બરગશ્તા કીસ્મતકી,
કે યા યુંડી બડે હો બયડે બાંતે બનાને મેં.
કોઈ લયલાકા આશીક હે કોઈ શીરીંકા શયદા હે—
અજબ હલચલ પડી હે આજકલ મીરઝા જમાનેમેં
નીકલવાએ ગએ કારીર, સમજકે હદે કાઅબાસે—
યહી હાસીલ હુવા, “મીરઝાં” ખુતોસેં દીલ લગાને મેં;

ગઝલે—માહીર, તર્જે—કંવાલી.

ન મુઝકો શાદ ફરમાયા, ન હસરત આપકી નીકલી,
મેરે દીલકો દુખાનેસે, બલા કયા બહેતરી નીકલી.
મેરી જનીબસે અય કાસીદ, બબાંતી ઉનસે કેહદેના—
તુમહારે વસ્લકી હસરતમે, મેરી જાંઘી નીકલી.

ਕੀਯਾ ਥਾ ਕਸਦ ਮੇਰੇ ਆਯ, ਖੁਸ਼ਦਾਰੇ ਤਮਭਾ ਕਾ.
ਮਗਰ ਮੁੰਡੇ ਨ ਰੋਯਯੇ, ਫੁਲਮੇ ਐਕ ਘਾਤਭੀ ਨੀਕਲੀ.
ਲਗਾਕਰ ਦੀਲਧੇ ਮੇਰੇ ਨਯਮ, ਖ਼ਰੀ ਟੀਰੇ ਮੀਯਗਾਂਧਿ,
ਧੋ ਮੁਯਕੋ ਪੁਛਨੇ ਹੇਂ. ਆਯ ਤੋਯੇ ਦੁਸਰਤ ਤੇਰੀ ਨੀਕਲੀ.
ਭੁਭੁ ਫੇ ਘੁਭੁ ਫੀਲੀਯ ਕ੍ਯੁੰ, ਆਪ ਭੁਭੁ ਧ੍ਯਾਰ ਕਰਨੇ ਹੇਂ,
ਫਮਾਰੀ ਤਰਫ਼ ਕੋਭੁ ਘਾਤਭੀ ਭੁਭੁ ਖ਼ਰੀ ਨੀਕਲੀ.
ਧੋ ਘੁਭੁ ਫੇਭੁ ਫੁਭੁ ਤਸ਼ਰੀਫ਼, ਲਾਯੇ ਮੇਰੀ ਮੈਯਤਪਰ,
ਮੇਰੇ ਮਾਤਮਕੇ ਪਰਦੇਮੇਂ—ਫੀਲੀਫੀ ਦੀਲਲਗੀ ਨੀਕਲੀ,
ਨ ਕਾਮ ਆਯਾ ਮੁਸੀਯਤਮੇਂ ਕੋਭੁ, ਫਸਕੇ ਸੀਵਾ ਮਾਫ਼ੀਰ,
ਫਮਾਰਾ ਸਾਥ ਫੇਨੇਕੋ ਫਮਾਰੀ ਭੇਫ਼ਲੀ ਨੀਕਲੀ.

ਗਯਲੇ-ਤਨਯਮੁਲ-ਭੁਭੁਫੀ.

ਕ੍ਯੁੰ ਕਰ ਫੇ ਸ਼ੁਕਰ ਐਫ਼ਲਸਾਂ ਪਰਵਰਦੀਗਾਰ ਤੇਰਾ,
ਫ਼ੁਭੁਫੀ ਕਰਮ ਫੈ ਫਮਪਰ, ਲਯਲੋ ਨੇਫ਼ਾਰ ਤੇਰਾ.
ਭਰਫ਼ਕ ਫਯ ਆਫ਼ਫੇ ਨੇਯਮਨੇ ਪਰਵਰਦੀਗਾਰ ਤੇਰਾ,
ਸਯਯੀ ਫਯ ਤੇਰੀ ਸ਼ਫ਼ਕਤ, ਸਯਯਾ ਫੈ ਧ੍ਯਾਰ ਤੇਰਾ,
ਫ਼ਯਲੀ ਫੁਭੁ ਫਯ ਫਰਸੁ, ਮਫ਼ਲਾ ਤੇਰੀ ਤਨਫ਼ਲੀ.
ਆਫ਼ਮਮੇਂ ਫਰ ਤਰਫ਼ ਫਯ, ਨੁਰ ਆਸ਼ਕਾਰ ਤੇਰਾ.
ਨਯ ਪੁਛਤਾ ਫੈ ਕੋਭੁ ਫੁਭੁਕੋ ਤਲਯ ਫੈ ਫੀਲਫੀ,
ਆਫ਼ਾ ਫਯ ਨਾਮ ਲਯ ਪਰ ਭੇ ਫਯਨੇਯਾਰ ਤੇਰਾ,
ਫੇ ਭਫ਼ ਆਯਸਾ ਭੇ ਘੁਭੁ ਫ਼ਿਰ ਫੇਸ਼ਮੇਂ ਨ ਆਫ਼ਿੰ,
ਗਰ ਫੇਯ ਪਾਫ਼ਿੰ ਨਫ਼ਵਾ ਮਯ ਐਕਯਾਰ ਤੇਰਾ,
ਫੁਰੋ . ਕੁਸੁਰਸੇ ਕੁਭੁ ਰਾਯਫ਼ਾ ਫਯ ਮਤਲਯ,
ਫਯ ਤੇਰੀ ਫੀ ਤਯਲਮੇਂ ਭੁਭੁਫੀਫਾਰ ਤੇਰਾ,

જાતા હય તજમ્મુલ કયું દૂર દુંદનેકો,
અય મારે નહનો અકખર કરતા હય ચાર તેરા,

ગઝલે—દાગ—તજે—કંવાલી.

દમ્કમેં જસે ગુઝરતે હય ગુઝરને વાલે,
મોતકી રાહ નહીં દેખતે હય મરનેવાલે,
દાગ દીક્કસે મેરે કહેતા હય થેહ ઉનકા જોખન,
દેખ દસ તરહ ઉભરતે હય ઉભરને વાલે,
આખરી વકતબી પુરા ન કીયા વાઅદજો વસ્ત.
આપ આતેહી રહે ગયે મરને વાલે,
હોઁ ઝોર કુચ્ચે મહાખુખમેં પહોચે આશક,
થેહ મુસાશીર નહીં રસ્તે મેં ઠહેરને વાલે.
જન દેનેકો કહા, મેને તો હંસકર ખોલે,
તુમ ફસલામત રહો દરરોઝકે મરને વાલે,
બઝમ માતમમેં કબી શમહીકા આજ ખુપકર,
ઝો મેરે સોગકે પરદેમેં સંવરને વાલે,
આસમાંપર જો સીતારે નીકલ આયે અયે અમીર
યાદ આયે મુઝે દાગ અપને ઉભરને વાલે.

ગઝલે.—તજમ્મુલતજે—કંવાલી

આલમ ફરેખ હુસ્ને રૂખે ચાર હો ગયા,
સારા ઝમાના તાલીખે દીઘાર હો ગયા,
ગરમે ખીરામ નાઝ હય, અખ કીસ લીયે હુઝુર,
દંડા તડપતે કુશતએ રક્તાર હો ગયા,
ગીરદે નીગાહ ગયરસે, રંગત બદલ ગઈ—

મવલા તુમહારા ચાંદસા રૂખસાર હો ગયા.
 કયા તાલેખાને દીદકા દહેને લગા હુન્નર.
 મયદાન હથ કુચએ દીલદાર હો ગયા,
 અલ્લાહરે ફેઝ પીરે મુગા રીંદ હોકે શેખ,
 જો મયદાન હથ કુચએ દીલદાર હો ગયા.
 ઉસકી નીગાહ દેખીયે આંખ ઉસકી દેખીયે,
 જીરકો નસીબ ચારકા દીદાર હો ગયા,
 કહેતા નહીં હય કોઇ તજમુલ ખુદા લગી—
 સારા જહાં ઉસિકા તરફદાર હો ગયા,
ગજલે,—જમાલી—તજે—કબાલી.

સાખીર તુમહારા નકશા, આંખોમેં છા રહા હય.
 સાખીર તુમહારા જલ્વા, દીલકો લુખા રહા હય,
 કલયરકી બદશાહી, સાખીરકો દી—ખુદાને
 સાખીરકે દરપે બન્દા, ધુની રમા રહા હય.
 દુન્યાકા મીટ ગયા ગમ, ઉઠતા કદમ હય હરદમ.
 સાખીરકા સોક અયાસા, દીલમેં સમા રહા હય,
 આઘનએ નઝરમેં જાનો દીલો જીગરમેં,
 શાને ખુદા કે સાખીર, જલ્વા દીખા રહા હય,
 હય લખપે નામ સાખીર, દીલમેં મુકામ સાખીર.
 સાખીરકે દરકા રસ્તા, વાજીદ બતા રહા હય,
 ઉશ્શાક કો ખુલાકર, ઉશ્કત જતા જતા કર.
 મયદાને હુ કી સાખીર, બસ્તી બસા રહા હય
 ખીસ્તરસે આપને ઉઠકર, ચલ તુ બસુ યે કલયર
 સાખીર તુજે જમાલી—દરપર ખુદા રહા હય

ગઝલે—દાગ,—તળે—કબાલી,

સખ લોગ જીવર વોહ હય ઉધર દેખે રહે હય.
હમ દેખને વાલોંકી નજર દેખ રહે હય.
કોઇ તો મીલેગા સરે બાઝાર મોહબ્બત—
દીલ દેખ રહે હય, વોહ જીગર દેખ રહે હય,
કુછ દેખ રહે હય, દીન્ને ખીસ્મીલાકા તડપના,
કુછ ગોરસે કાતીલકા, હુન્નર દેખ રહે હય,
પહેલે તો સુના કરને થે આશિકકી હકીકત,
અબ આંખશે વોહ આહો પદર દેખ રહે હય,
ખત ગયરકા પદને થે જો ટોકા તો વોહ ખોલે,
અબખારકા પરચા હય ખજર દેખ રહે હય,
કયું કુદર હય દીદાર, સનમ હઝરતે વાએઝ,
અલ્લાહ દીખાતા હય બશર દેખ રહે હય,
મય દાગ હું મરતા હું ઇધર દેખીયે મુંઝકો.
મુંહ ફેરકે થેલ આપ કીધર દેખ રહે હય,

ગઝલે આશક—તળે—કબાલી.

બહેકાનેવાલે આપકે સખ યાર બન ગયે.
સમજાને વાલે મુફત ગુન્હેગાર બન ગયે,
હમને તો દીલ દીયા તુમહે દીલદાર બનકે.
કયા તુમકો હો ગયા કે દાલ આઝાર બન ગયે,
હસ ગુલ બદનકે હશકમેં આતી નહીં હય નીંદ.
ખીસતર કે તાર મેરે લીયે ખાર બન ગયે,
આઝારે મીસરમેં મેરે યુસુફકો દેખકે.

સૌ જાંસે અહલે દીદ ખરીદદાર બન ગયે,
 શુભ ખાપે ઉસકે ઇશકમેં આશકને ઇશ કદર.
 દીલ ઓર છગર તખતએ શુદ્ધગર બન ગયે,
ગઝલે-નશીયત—તજે—કબાલી.

કુરકતમેં મુખનલા હું, ખવાગ્ન ઇધરતો દેખો.
 વલ્લાહ તડપ રહા હું, ખવાગ્ન ઇધર તો દેખો,
 મુશ્કીલકુ શાઈ કીજે, હાજત રવાઈ કીજે,
 મો જાનસે શીદાહું, ખવાગ્ન ઇધર તો દેખો.
 ખવાગ્ન મધનું ચીશતી, લીલાહ બચાવો કીશતી,
 તુફાનમેં ફંસાહું, ખવાગ્ન ઇધરતો દેખો.
 અજમેરમે ખુલાવો, રોજ મુઝે દીખાદો.
 ઉલ્હતમેં મર શીટા હું ખવાગ્ન ઇધરતો દેખો,
 કહીએ મેરી ખતાબી સુનતે નહીં જરાબી.
 હરદમ પુકારતા હું, ખવાગ્ન ઇધરતો દેખો,
 ચાહો બતાવ મુજકો ચાહો ખીગાડો મુજકો.
 બદનામેં હો સુકા હું ખવાગ્ન ઇધર તો દેખો,
 ક્ષુબ્ધ નશીયતકી સગ્ન-ખીન અયસે મેરે આક્ર,
 બેકસ હું બેનવા હું, ખવાગ્ન ઇધર તો દેખો.

ગઝલે-હાગ “કબાલી” ચે શમશીરજાન

હય તુરફ તમાશા સરે આગ્નરે મોહખ્ખત.
 સર બેચતે શીરતે હું ખરીદદારે મોહખ્ખત.
 અદ્વાહ કરે તુમલી. હો બિમારે મોહખ્ખત.
 સદકે મેં છુટેં તેરે ગીરફતારે મોહખ્ખત.

ઇસ વાસ્તે દેતે હય, વોહ હરરોજ નયા દાગ.
 એક દર્દ કે ખુ ગર ન હોં બિમારે મોહખ્યત,
 કુછ તજકીર એ ઇશક. રહે હજરતે ના સેહ.
 કોનેકો મગ દેતી હે. ગુફતારે મોહખ્યત,
 દિલ બુલન જાએ, કીસી મીઝગાંકી ખટકે.
 કુછ હેલ રહે અયખલીશે. ખારે મોહખ્યત,
 જો ચારા ગર આયા.—મેરી બાલી પેપે બોલા,
 અહલાહકો સોંપા તુજે, બિમારે મોહખ્યત,
 વાઘજકી જાયા પર તો વો કલમે હેં કે ગોયા,
 અખશે હી નગઅગેં, ગુનોહુગારે મોહખ્યત,
 દેખા હે જમાને કો તો ઇન આંખોને અય દાગ.
 ઇસ રંગ પર ઉસ હંગ પર, ઇનકારે મોહખ્યત,

છપ ચુકી હે.

તાકીદે મંગાવાવ.

મોહિની ઉર્ફે મરીયમ. અથવા ડાકુની દીકરી.

કુપી પુલીશ કી. દીલ બહલાવનારી બાતસે

પુર-તૌર પર લીખી હુઈ-કહાની.

કીંમત—સીર્ફ. એક રૂપીયા.

લીખો:—ગુજરાતી સાહિત્ય મંદિર સલાખતપુરા—સુરત.

ઝગલે—કુમરી,—અલસીયા—

ફસ ગઈ મેં તો કાલુ બલામે.

લામ આલીમ ઓર મીમકા પરદા, ઇશિકો હયાકરે સામને આગ્નુ,
દીલમેં અદાએ ઉતર ગઈ રે—ફસ ગઈ મેં તો કાલુ બલામે,
ધન્ના ખલકના દીલસે છુટાયા, નહનો કરખ સખકો બતાગ્ન;
દીજમેં મર ગઈ મર ગઈ રે—ફસ ગઈ મેં તો કાલુ બલામે.

નાટકે—સતી મંજરી— —ગઝલ—

સુબહા જન્નતસે તેરા, શ્યામ બે આરામ રહા,
તડપા પરવાના તો કયા, શમાકો આરામ રહા,
મુજકો આના હી પડા, તેરી મદદકો ખુલખુલ,
જખ તેરે વાસ્તે દાના, ન રહા દામ રહા,
મેં યેહી સમજ થા કે, કલજુગમે કોઈ ભક્ત નહીં.
તેરી ભક્તિસે યે સમજ, કે મેરા નામ રહા.

નાટકે—ચલતા પુર્ન—તજે—કંવાલી—

યું જુલમ કર ન જલિમ જુલ્લે કરમકે બદલે,
એક દીન તુજે મિલેગે, જુલ્મો સીતમ કે બદલે,
ઈસે જુલ્મો ના રવાંડી, આખર સગ્ન મિલેચી,
દોનખકા ગાર હોગા, બાગે ઈરમકે બદલે,
પુસ અયસે આરજપર, ટુલા હુલા હય નાહક,
મીટડીકા કથ હોગી, જાહો હશમકે બદલે,
દોલત ન સાથ દેગી, અજમત ન પાસ હોમી,
કીડે કદનમેં હોંગે, બહો હશમકે બદલે.—

ગઝલે-દાગ—તજે—કંવાલી.

તદખીરસે દીસમતકી ખુરાઈ નહીં જાતી,
બીગડી હુઈ તકદીર, બનાઈ નહીં જાતી;
દીલ લેલે વોહ અમ જન તલબ કરતે હય મુઝસે,
યેહ અયસી કડી હય, કે ઉકાઈ નહીં જાતી;
મય પીતો સદી, તોખાબી હો જાયેગી આહેદ,
કમબખ્ત ક્યામત, અબી આઈ નહીં જાતી,
લીલાહ! મેરે ઝખ્દપે, તકખીર તો પહો,
ઇતનીહીં ઝખ્દાં તુમસે, હીલાઈ નહીં જાતી,
અય દાગ! કહાં લાલે દીલ, ઉસ દુશ્મને જાંસે,
નાદાન! તેરે દીલકી સફાઈ નહીં જાતી,

ગઝલે—અકબર, તજે—કંવાલી,

તુમહારે હુસ્નકી જગ તક, બહાર બાકી હય,
જો આહો ઝુલ્મ કરલો, અખતીયાર બાકી હય,
ખુદાકે વાસ્તે સુસ્ત, દિખાદે ઓ અલીમ,
હુમેંબી ચાર તેરા, ઇન્તેજર બાકી હય,
કીયા જો વસ્લકા ઇનકાર, ખુલ ગયા હમકો,
તુમહારે દિલમેં અબી, તક ગુબાર બાકી હય,
યેહ ફસ્લ હય કે ચલો, બાગે મયકશી હો જાએ.
શરાબ શીશેમેં હય—ઓર, બહાર બાકી હય,
ખુદાકી ફઝલસે ઇતના, તો હો ગયા હાંસીલ,
કે ઉસકે દિલમેં અબી, તક ગુબાર બાકી હય,
તુમહારી આંખસે સાબિત હુવા હય યે અકબર,
શરાબે વસ્લકા, અખતક ખુબાર બાકી હય,

ગઝલે—જલીલ. તજે—કંવાલી,

દીલ જલે ધરિકસે ડરતે નહીં જલ, જાતેસે,
લગજતે સોજે જીગર, પુછીયે પરવાનેસે,
અસ્મે સાકીકા ઇશારા. હે યેહ પયમાનેસે,
દેખ હુશીયાર ન જાયે, કોઈ મયખાનેસે.
એક પતંગેકી અગર, જાન ગઈ જાને દો;
નામ તા શમાઅત્ર રોશન હુવા પરવાનેસે,
હુસ્ન દેખા જો ખુતોંકા તો ખુદા યાદ આયા,
રાહ કાબેકી મીઝી હે મુઝે ખુતખાનેસે,
કોઈ મઆશુક જો ખીગડે તો મના સકતે હે
દીલે બેતાબ બેદલતા નહિં બહેલાનેસે,
કંદે ઉશાકકી માઆશુકસે પુછે કોઈ;
લખ લગાય હુવે હર શમાઅહે પરવાનેસે,
હમેં આતા હે કે સાકીસે ઇજગત લેકર;
દીલકો શીશેસે મઝું આંખકો પયમાનેસે,
મસ્ત કરના હે તોખમ મુંહસે લગાદે સાકી;
તું પીલાયેગા મુઝે, કહાં તક પયમાનેસે,
પારસાઈકો બોલાત કરતે હેં ઇન્હાર “જલીલ”
નુમતે આજ અલે આતે હેં, મયખાનેસે.

ગઝલે—મેહબુબ—તજે—કંવાલી.

દીલ ફીરીસેં ન લગાના, જાના જવાની પનમેં,
ક્યા દાગ દે અયોરે, જાના જવાની પનમેં.
સુરત દીખાદે પીયારી. દિલકો હે એકરારી.
ક્યસે કરેં ન જારી, જાના જવાની પનમેં,

નેનોંકે કર કટારે, જાનીકી ઝીલ હેરે,
આંસુસે મોં ધુલાના, જાના જવાની પનમે,
મીટટીકા કર ખીછાના, કંટોકા કર શીરાના,
તનખાકમે મીલાના, જાના જવાની પનમે,
મેહબુબ જાન જાના. મે હો ગયા દીવાંના,
શહેરોંકી ખાક છાના. જાના જવાની પનમે.

ગઝલે—વિલાયત—ખ્યાને—ઝાલીમ.

શીર કર ઝરા નઝર કર ઓ ચાર જાને વાલે,
મતના નહો રીતમગર, ઓ દીલ ચુરાને વાલે,
કુછ નાઝ કુછ તગાશીલ કુછ શોક કુછ તગ્નહીલ,
સદકે તેરી અદા કે ઓ મુંહ છુપાને વાલે.
નાસેહ મુઆફ કીજે ખસ યું હી રેહને દીગે,
હમને હઝારો દેખે ખાતે જનાને વાલે,
દાના યદાં હેં નાદાં અકસો ખરીદ પરેશાં,
કરતે હેં એસા જાદુ ચે દિલ હુલાને વાલે,
ખામોશ અથ વિલાયત, કરતા હે કયું શીકાયત,
કહતે હેં ઉસ્કો ઝાલીમ સારે ઝમાને વાલે.

નાટકે—વિર કેશરી— — તજે, કબાલી —

જખ દીલ ન હો કાબુમેં તો, કયા મેરી ખત્ત હય, ચેહ શાને ખુદા હય,
સય હય જો મહોખતમેં કીસીને કહા હય, આફત હય બલા હય,
આઝારે મહોખતસે, તો અઘાલી બચાએ, ચેય ગમ ન દીખાએ,
યહ દર્દ વહિ હય, છસકી નહી કોઈ દવા હય, ખેકારે દૂઆ હય,
શાયદકો લગે કોસને અંદાઝ, તો દેખો કુછ ગૌર તો ફેરો,
મરતા હય તો મરનેકે સીવા, કોન છયા હય, આખરકો ફના હય,

નાટકે-વીર-હમીર-કંવાલી-

કબી હીંદુ મુસલમાંકા, રસમ જલ્લીમ જુદા હોગા,
 મગર મહજ્જમકા કુચ્છ, ફરમા નહિ ચકદમ જુદા હોગા.
 ફરે બ્યાં હીંદુ કાશીકા, ખીરાદર દીનકા મકકા,
 અગર ગંગા જમુનાસે, નહીં ઝમ ઝમ જુદા હોગા.
 સ્વરગકી હિન્દુકી, મન્નત, મુસલમાંકી બની જીજ્ઞાસ,
 કહે હિંદુ નરક હય બહાં, નહિ જહન્નમ જુદા હોગા.
 મુસલમાં હિંદુ ને સચ્ચે, સખી હય હિંદુકે બચ્ચે,
 રહમ દીલ રામસેં ખિસ્મિલ, કબી ન રહિમ જુદા હોગા.
 પ્રભુકા કોમ્લ લે પલ્લા, પુકારે મરજીદે મૌલા,
 જુદાઇ. જીએ કિસ્કુ ખુદા માલુમ જુદા હોગા.
 રસમકી ચદ જુદાઇમેં, બના હય દોનુકા બેડા,
 કહે હરદમ કસમસેં હમ, ન હમસેં હમ જુદા હોગા.

ગઝલે-નૈયર-ગઝલે-કંવાલી

ખુદાયા કયમી મુસીબતોમેં, રહે તાજ વાલે પડે હુએ હૈ,
 કદમ કદમ પર હમારે ખાતીર, સીનમકે લાલે ખડે હુએ હૈ.
 હમારે મહેમાં ને આએ બનકર, તો જુલ્મ કરને લગે હમીપર,
 ગઝલ હૈ અપને મકાંકે બાહર, મકાન વાલે પડે હુએ હૈ,
 સરોંપે દુશ્મન ખડે હુએ હૈ, ગલોંપે ખંજર ખીચે હુએ હૈ,
 દીશેમે નશાતર ચુવે હુએ હૈ, જીગરમેં છાલે પડે હુએ હૈ,
 હજરોં બચ્ચોસેં બાપ ખીછડે, વોહ તેજે કાતીલસે હોકે દુકડે,
 સુહાગતો સે સુહાગ ઉગડે, મકામેં તાલે પડે હુએ હૈ,
 હવા જમાને કી ખીગડી નૈયર, તો જુલ્મ હોને લગે હમીપર.
 સુનાએં ફરયાદ કીસકો બકર. જ્યાંમેં છાલે પડે હુએ હૈ.

નસીહતે—ગઝલ—બ્યાને—ચાહત.

ચાહતકા મગ્ન જળ હે, શીકવાં ન લખયે આયે
 યેદ્દ જન જનર તનમેં, બાકી રહે યા જાયે.
 અય ચાહ ! અય તોં તુજમેં ઈતિના અસર હો પૈદા,
 મય હું ખદા તો દિલ્લર, મીન્નત કરે મનાયે.
 દીલદારકી તમન્ના, મુદતસેં દિલમેં હોગી,
 દીલદાર મેરા યારખ ! સુરત મુઝે દિખાયે.
 હો યાર ફીર બગલમેં, ગુલ ગસ્ત હો અમનમેં;
 મૈલા ! બહાર અયસી, દુનિયામેં જલ્દ આયે,
 નારાજ ડવરેસે, રહતે હો ક્યું બતાવો,
 ગયરોંકે સાથ રેહકર, કયા ફાયદા ઉઠાયે.

ગઝલે—આગાહ—તજે—કબાલી.

દીખલા જમાલ અપના હુસ્નો જમાલ વાલે,
 મહવે કમાલ કરદે અખ અય કમાલ વાલે,
 બાંકી અદાયેં તેરી કરતી હય દીલકો જખમી,
 કર શાદ વસ્લસે અખ શીરીં મકાન વાલે,
 મુઝકો અસીર હામે ગેમુ બતાકે તુને,
 બે ચેન કર રખખા હય પેચીદા બાલ વાલે,
 સુરત મે તેરી ખ્વાજા, હય ગુર મુસ્તફાકા,
 કહેતે હય ચેદ કાલ વાલે, કદતે હય હાલ વાલે,
 છરકો નહી હય ધરફાં, હરગીજ નહીં વોહ ઇનસાં,
 કદતે હય ચેદ બેધમા સારે કમાલવાલે,
 પીલે શરાબે ઉદ્ધત આગાહ મસ્ત હો જા,
 વર્ન હસદ કરેંગે સખ, પુરતુગાલ વાલે.

નાટકે—એમાં શું ?— ગઝલે—કબ્વાલી—

દીલ હય વહી જસ દીલમેં; મહોબત હો કીસીકી;
હય આંખ વહી જસમેં, શરાફત હો કીસીકી;
કયું હાથ શબ્દે વસ્ત્ર, લગાને નહીં દેને;
માશુક હો તુમ યા કે, અમાનત હો કીસીકી;
શમાકો દેખકર મુયજીલમેં, યું કલના હય પરવાના;
જો આલે જલના ધરકમેં, મુજ સાદી જલ જના;
શમાકી બેકરારી કો, કલ્માં પટુંચેગા પરવાના;
લરજના, થર થરાના, સર કટાના સાફ જલ જના;
હોતા હય ઉન્હે રશક તો, હો મેરી બલામે;
જલ જાય અગર જલનેકી આદત હો કીમીકી.

ગઝલે—મહમુદ—તજે—કબ્વાલી—

ઉસ દીલે વહસીકી વહસતને, તો રસવા કર દિયા,
ખુદ તો દીવાની બના મુજકો, તમાશા કર દીયા,
વહાં અલદ બન-કર હુવા મુસાકી આંખોમેં અયાં,
મીમ બન-કર ભાંપને-વાલોસે પરદા કર દીયા,
કુમ બે-ઇન્-નીલ્લાહ ઇસાકી દલીલે ઈજઝ થી,
દુખ હો ઢોકરને તેરા મુરદા ઝીંદા કર દિયા,
શાને ખાલીકને દીખાયે હો કરીશમે ઈશકમેં,
દર્દ દીલ મુજકો દિયા, તુમકો મસીહા કર દિયા,
યા અનલ-હક હક મગર, ગુસ્સા થા યું મનસર પર,
બનકે આશિક કહું તુ ઈશ્કમાં રાઝ મેરા કર દિયા,
કયુ રીદા મહમુદકા ઉસ-પર ન હો ઈમાનો દીન,
જસકી નઝરે લુફ્તને બંદેકો મવલા કર દિયા.

નસીહતે—મીલાપન—ગઝલ—કંવાલી.

કહાં શીરતા હે તુ બનમેં, અરે નાદાન પરદેશી,
 બતા ક્યા હે તેરે મનમેં, અરે નાદાન પરદેશી,
 ખુદાકી યાદ કર દીલમેં, મોહંમદકે કદમ પર ચલ;
 લગા રેલ ઉનકે દામનમેં, અરે નાદાન પરદેશી.
 બરેંસા ક્યા હે જીનેશ, ખસેરા લે મદીનેકા,
 બગોલા જાન હે તનમેં, અરે નાદાન પરદેશી.
 દરે પાકે મોહંમદ પર લગા ધુની જમા આસન
 મીલેગા ક્યા સીંગાશનમે અરે નાદાન પરદેશી.
 બનારસસેં ઉડા ડેરા ચલ અબ મીસકી મદીનેમે;
 ન ફંસ લીંદુ ખીરહમનમેં, અરે નાદાન પરદેશી.

નાટકે—શ્રી સિદ્ધ સત્યેન્દ્ર-રાગ-ગઝલ-કંવાલી—

હુઝ હય કીસ દીલોગ્ગશો. મુજે ઉલ્લસ મહંમદકી,
 કે તડપતા હે દીલ મેરા, મુજે ધુરકત મહંમદકી.
 મદીનેસે જો આતી હય, તે દાનના પુછ લેતા હું,
 સખા જલ્દી બતા કેસી, તખીયત હે મહંમદકી
 ન હમ જન્નતમેં જાયેંગે, ન હમ દોજખમેં જાયેંગે,
 ખડે દેખા કરેગે હુશ્ર મેં, સુરત મહંમદકી.
 દરે જન્નત રીદવા જાએ, દરવાજે પેં રોકેગા,
 તો હોગા હુકમ જાને દો, એ હય ઉમ્મત મહંમદકી.
 મીઠાયા કુકે દુનીયાંસે, બળયા દીનકા હંકા.
 દીખાયા તુરકા જલવા, વો હય તાકત મહંમદકી.

[२५]

कलामे—जेहम,

तजे—गजल,

लललाके तुने अँयार, भजनुं जनाके भारा.
 क्यसे शकीस्ता दीलके दरदर श्रीराके भारा,
 झाडा हय पथथरोसे सर कोहकनका कीसने,
 मनसुरसे अनलहक कीसने कला के भारा.
 अँ यार तेरी क्यँ ने रंगीयां जयां हों,
 'मुन जनाके आप हँमके, काहर जनाके भारा.
 गर जन गहँ जलामें, अय दील नही गम डिसका,
 कर शुक डिसने अपना जन्दा जनाके भारा.
 साआपर रया लीया जे गुसुमे लुं डिसने जेहम.
 अँर सुजल हँमके रजसे, परदा डकाके भास

गजले — गुसुह—

तजे—कवाली,

तउपा के दीव मेरा, निगाहें यार रहे गध
 थोड़ीसी बलके आन, येह तलवार रहे गध;
 क्या दुस्न थाके आंजसे देखा हजर पार,
 प्रीरबी नजरके, हसरने दीदर रहे गध;
 भहेहीलमें डिसकी रंग नभा था न धरकका,
 तुजसे जे पात दीदये, 'मु'आन रहे गध;
 कट कट गये 'मुते, कातिवकी याव पर,
 अँसा बला बोह तेज के, तलवार रहे गध;
 दुस्नो नभाबका इकत, अइसाना रहे गया;
 गुसुह रहे न गरमी, जे जजर रहे गध;

ગઝલે—કલુજનન. “ગઝલ”

લા ઝીમ યે નયા તુમકો, દીલ લે કે દગ્ગા કરના,
મહેરમ યે કીસમતકા, શીર ક્યસે ગીલા કરના;
દીલઅર કા ખુશી કરના, યા દીલકા કહા કરના,
ઇસ શીકરમે બેદા હું, આપ્ત મુન્ને ક્યાહ કરના.
પહુડના હું તેરા કલમા, જપતા હું તેરી માલમ,
અય હુસ્નકે પરમેથર, હમ પરબી દયા કરના.
ગેરંદા જમાનેમે, સખ અપના ખનાતે હું,
યે આપહીકા હે સેવા, અપનેકા જુદા કરનાં,
દિલ મેનો દિયા તુમકો—ક્યા ઇસમે ખતા મેરી,
“યે દિલ હય યા આયના,” ઇનસાફ યે જરા કરના.

ગઝલે—રમજાં “કબ્લાલી” —ચે—રાહત જાન.

હુસ્ન તેરા અય સનમ, આખીર ફના હો જાયગા;
છોડકર અપનાં વતન, આખીર અકેલા જાયગા;
બાર બાર મત જાયનાંતું, માનસે મેરા કહા;
ચાંદની ધ્રુપજાયગી, મયલા બદન હો જાયગા;
કુલકે ઠેલે કાશ પર મેરે, ન મારો અયસનમ;
આખ છન છનકે મેરા, મયલાં ફફન હોજાયગા;
બાદ મરને કે મેરીયે, લાશ મીલને કીનહી;
હડ હડીયાં મેરી ચખાનેકા, હુંમાં લે જાયગા;
દીલમે આતા હૈ કે, હમમે કુંક કોહો તુરકો;
ચેખીયાલ આતા હે, મુસા બે વતન હો જાયગા;
ઇસ્ક તો જાહેર કીયા તુને રમજાં શોકસે,
ઇન ખુતોમે હુંડનેસે ક્યા ખુદા મીલ જાયગા:

ગઝલે-નીજમી. કંવાલી-યે-અલાખંદી,

ખાંડી અદાને ઝાલીમ, કયા કયા સિતમ કીયે હય,
તરંધી નિગાહને મેગુલ, વખતે ઉલટા દીયે હય,
મજનુ કો સુકાકે મારા, લેલી કા દર ઉખટા,
શાઆશ પરદ વાલે, કયા કયા સીતમ કીયે હય.

મનમુર દાર પાના, સરમસાર સર કટાયા,
દેખો તુમારે આશીક, મરમર કે યું જીયે હય,
સેરી હુમ ના અખતક. યે ખનજરે સિતમગર,
ખુને જીગરકો પી પી કેમે સીતમ કીયે હય,
ચાહે પસંદ કરયો, કોફા હય ગમ યજ દોંકા
જનો જીગર નીજમી, કદમોંપે રખ ચુકે હય,

ગઝલે-છગનજાન. ખડોદા, “ગઝલ-યે-કંવાલી

વોળે હમમેં તુમમેં કરારથા, તુમહેં દયા હો કે નયાદહો.

વોહી યાની વાદ નીબાહકા તુમહેં યાદ હો કે નયાદહો.

વોળે લુલ્હ મુઝપેયે પેશનર, વોકરમકે થા મેરે હાલપર,

મુઝે સલે હે યાદ જરા જરા તુમહેં યાદ હો કે નયાદહો.

વો નયે ગીલે વો શીકાયને, વો મજે મજે કી હીકાયને.

વોહર એક ખાત પે રૂકના, તુમહેં યાદ હો કે નં યાદ હો.

કબી હમમેં તુમમેં બી ચાહથી, કબી હમમેં તુમમેં બા રાહથી,

કબી હમબી તુમબી યે આશના, તુમહેં યાદ હો કે ન યાદ હો.

વો ખીગડના વરલકી રાતકા, વો મનાના કાસી ખાતકા.

વો નહી નહીં કી દર એક અદા, તુમહેં યાદ હો કે ન યાદ હો.

જસે આપ કહેતે યે આશના, જસે આપ કહેતે યે બેવશ.

મેં વોહી હું મોખીને આવશ, તુમહેં યાદ હો કે ન યાદ હો.

ગઝલો-કુંવર, ગઝલો-કન્વાલી.

આશી કે જાંબાજી ને જાળ હો ઉપર સર રખ દીયા
રહેમ ખાકર હાથ સે, કાતીલ ને ખંજર રખ દીયા.
આર દુની હો યાદ, ખીતાખીએ અય હમ વર્ધી,
હસ્ત રંગી હાથ ! કીસને મેરે દિલ પર રખ દિયા.
અર્શ એ મહેશ્વર મેં બી કાઠ, પત્તાલ મિલતા નહીં.
ખાક કો મેરે કહા એ, બાદે સર સર રખ દિયા,
હાથ ઘો બેઠે ઉસીલિ, છાંનદગી સે અય સનમ,
આસ્તાને પર તુમારે, હમને જો સર રખ દીયા.
તિરછી નજરોસે જો દેખ્તે, અપને કુસ્તકી તરફ,
હાસ ખુને ઝાલિમ ને રમે જા મેં નશતર રખ દિયા.
રહમ કે પદેમેં બી, સંગીન દિલી યેહ દેખીયે,
હાસને આશિકકી લલક પર એ ફૈથધર રખ દિયા,
બાદ મેરે અય “કુંવર” શોકે જહા જતા રહા.
અસ કમરમે ખીંચકર કાતિલ ને ખંજર રખ દીયા,

પરવીશો—ગઝલ-ખ્યાને-ધરક.

હમીમે પુછતે હો જાં-નીસાર કયસે હો,
જો બેકરાર હો ઉસકો, કરાર કયસે હો,
શ્યાબો લીફલીબે, હમકો દીયા હય સાદ જવાબ,
ખીઝામેં આન ફસે, અબ બહાર કયસે હો,
મલાજ કરતે હો, નાલક તખીબો મેરા તુમ,
તપે બુદાઈકા અચ્છા ખુબાર—કયસે હો.
જો માંગા દીલ કબી તુમને, તો દે દીયા હમને,
તુમહારી બાત હમેં. નાગવાર—કયસે હો.

ગઝલે-હુસેન-મીસ-બનકીબાદ, રાગ. ભેરવી—

ફના ફેરી, બકા ફેરી, જળ ઉસકે આસના ઠેહરે. (૨)

કબીકિસ ધરમેં બનીકલે, કબી ઇસ ધરમેં આ ઠેહરે.

મોહમદ મુસ્તફા ઔર હઝરતે, યુસુફ સં ક્યાહે નીશખત (૨)

તો મતયુલે જુલેખાંથે, પે મહેયુલે ખુદા ઠેહરે (૨)

આહરમ આરમા પર, રહે ગયે હઝરતે ઇસા. (૨)

મગર અરશે મુઅલ્લા પર, મોહમદ મુસ્તફા ઠેહરે (૨)

ફના શીલાહ જળ હમહો ચૂકે, તો શીર હમલી હમહું (૨)

કહી બદે બને અપને, કહી અપને ખુદા ઠેહરે. (૨)

• બલા કીસ તરાંહમેં મરહીશમે આયે, કામતાયે હિમ્મત-બલા. (૨)

હુસેન ઇબને અલીશા...જમકે કામીના ખુદા ઠેહરે (૨)—ફના—

ગઝલે-ગૌહર, તજે—‘કન્વાલી’

ન તડપ શીરાકે ખુતમેં દીસે બેકરાર સોગ્ગ.

કે ગુજર ગઈ શય આવી. નકરે ઇન્તેઝાર સોગ્ગ

ન તડપ ઝમીં પે ઝાલીમ તુઝે ગોદ મેં ઉડાવું,

તુઝે સીમે સે લગાવું. તુઝે કરવું પ્યાર સોગ્ગ,

વે નસીમ હંડી હંડી. પે હવા કે સરદ ઝોડે,

તુઝે દે રહી હે લહરી, મેરે ગમ ગુસાર સોગ્ગ,

વેહ તેરે સદાએ નાલે, મુજ મુત તમામ ન કરદે,

મેરે પરદા દાર સોગ્ગ, મેરે રાગદાર સાગ્ગ.

મુઝે દફન કર ચુકે જળ. તો લહકતે પે નીલાલી.

મુઝે ધર સમજ કે અપના, મેરે વાગ ગાર સોગ્ગ.

સળ વસ્લ હીમકા સોના, મેં હબારે આર ખુશ હું

તુ અદસે બિનકો કહેના કે ખુદશી માર સોજ,
મુઝે 'ખુ' રહા રહા હે, તેરા દમ બદમ તડપના,
મેરા સાથ દેને વાલે મેરે ગમ ગુસાર સોજ,

ગેઝલે. નશિહત— - તજે-કંવાલી -

અય્ય જાનેદો બસ જાનેદો, વોહ બેવફા જાતા રહા,
દર્દ સીનેસે ક્ષેજ, ચીરકર જાતા રહા,
જીરકો છાતીસે લગા રખ્યા થા, મંયને શૌંક સે,
વોહ મેરે નાજો કા પાલા, દીલરખ્યા જાતા રહા,
તન દીયા ઔર મન દીયા, ઔર ધનની સારા દે દીયા,
શીરતો બાકી કયા રહા, વોહ દીલકો તરસાતા રહા,
તીરે નીગાહસે છેદકર, સીતા જીગર જખ્મી કીયા,
અવસા સીતમ હમપે કીયા, દર દર વોહ ભટકાતા રહા,
હસ બેવફા માશુક ને, કયસા જલ્લા રખ્યા મુઝે,
જય નજર પડને લગી, વોહ ખુદસે શરમાતા રહા,
તન મન તો સારા જલ ગયા, અય્ય કયા રહા ઇસ જાનમેં,
ધુની રમાકર ઇસ્ક કી, કફની કો રંગવાના રહા,
ખુદ ખુદ બેજાર હૈ, જો કોલ સં છુટા રહા,
ઇસ સાંસમે બેજાર હય, કુટા તો શીર જાતા રહા,
દર્દ દીલબી હૈ મુઝે મક્રમુદ ઔર જખમે જીગર,
સારી બાતેં તો રહી; વો દીલરખ્યા જાતા રહા.

સરસ્વતિ જાન— તજે-ગઝલ-કંવાલી

અરે જાને વાલે, જરા આંચલ હટાં દેના;
તુજે અપની જવાનીકી, કસમ સુરત દિખા દેના;

કીસીકા જાંખના ઔર, જાંખકર ચિલમન ગીરા દેના,
હમારા દેખના ઔર, દેખદર આંસુ બહા દેના,
કહેંગી સારી દુનિયા હાય! જાલિમ કયા તરિકા હય,
કે અપને ચાહને વાલેકે, જુઠા આસરા દેના!
કના કે બાદબી લેને, ન દેગા ચયન યે જાલીમ,
યે દિલકે વાસ્તે છાટીસી, એક તુરખત બના દેના;
બે પૂછે તુજસે કાસિદ, મેરે દિલકી ખાના બરબાદી,
હયેલી પર ઝરાસી ખાક, રખના ઔર હડા દેના!

નાટકે—સતી મંજરી— ગઝલ, કબાલી—

કાઈ કરીઆદ તો સુનલે, કીસી નીરદોષ અબલાકી,
દીયા બનવાસ ગુરખતને, દોહાઈ રામ રાગમકી,
જગરમેં પડ ગયે સુરાખ, ગમમે હો ગઈ કાટાં,
બની હય બંમરી અબ દેહ, યે સારી કન્હયાકી,
ખેલમન હો ગયે ખેરહમ, નદી હય છત્ર છત્રીકા,
સુસલમાનો તુમહીં દોડો, મદદકો એક કન્યાકી.

નાટકે —કુલીન નાયકા— (રાગ ગઝલ)

નેહા લગાતે હય હમની બાલાપનમે.

ફાતે હય શયદા કાઈ એક ગુલોકે ચમનમેં.

બદ મસ્તીયાં દીખાકે તકા ચાર કરતે હય,

આશક હમારે હમપે જાનીસાર કરતે હય,

યે ખંજરે અખુકા કબીવાર કરતે હય.

ધાયલ હમારે નાજકે કાઈ આહ બરતે હય.

જખ આતાંહે સાંવરીઆ બલાયે લેતે હય,

શીર સીસક મચકે હસી ખુસીસે પ્યાર દેતે હય.

નાટકે—રા'માંડળીક— - તળે. કંવાલી -

ખુને જીગરકો પીતે હંચ, બસ ગમમેં તેરે યાર,
સહેરે ચમનમેં શીરતે હંચ, બસ ગમમેં તેરે યાર,
અયસી હવાં ચત્રાઈ, જમના મોહે દીખાઈ, -બસ
મેં ચુપકે ચુપકે રાતી, હું બસ ગમમેં તેરે યાર,
હું ગમમેં તેરે રાતી, મુંદ આંખુઓએ ઘોતી,
વોહ કદાં ગયો મેરો મોતી, મેં મોતી ખીના નહી સોતી—બસ

ચેર { દીલ હસીકા દીજીએ જો દીલદાર યાર હો,-
કયા હીંદુ કયા મુસલમાન કદર દાન યાર હો.-

મેરી નજર જો તુમસે લડગર્જ મેં પલંગમે નીચે પડ ગઈ,
વોહ કદાં ગયો મેરો પ્યારો, મેં અગ્નિ જેસી જલ ગઈ,
બસ ગમમેં તેરે યાર,—ખુને જીગરકો.

તાકીદે મંગાવ્યો. થોડીશી નકલ શીલકમે હે.

જોહરે મહેફીલ

યાને

ગઝલે-ગૌહર-કંવાલી.

જીસ્મે પ્રખ્યાત શાયરો કી બનાઈ હુધ ખહોત સી
ઉમદા ગઝલ કંવાલી કા એક બડા ખલના
એકીઠા કર રખા હય, કી ફક્ત એક રૂપીયા.

મીલનેકા પત્તા:-ગુજરાતી સાહિત્ય મંદિર.

લીમડાંચોક-મુસ્ત.

નાટકે:-નિગાહો ગફલત-તર્જો-ગઝલ.

અયસી જો દિલરૂપા હો તો ફિર નાજ કયું ન હો ?

એ હુસ્ન દિલ ફરેખ એ અન્દાજ કયું ન હો ?...અયસી.

જિના હય પારસાઈકી, નામ ઇસ્સે દહરમેં ?

અવાજ એં મસીહકા એગજ કયું ન હો...અયસી.

ખુખી કે આસમાનકી, નરગીશ તુમહારા હય,

હાલ તેરા અય માલ એ દમ માજ કયું નહી ?...અયસી

નાટકે—એશીઆઇ-સિતારા-રાગ ગઝલ

અજબ કંઠ ઇન કેલાએ દયોરે, દયોરા હોતે જાતે હએ,

મુસલમાની મુસલમાં નાં મુસલમાં હોતે જાતે હએ

તુમા ઇશકી હવાને અચએ, જહેરી લે દીયે ઝોંકે,

જો કહેલા તે યે ગુલશન, વોહ ખીયાખાં હોતે જાતે હએ,

ખુદા વન્દા તેરી કુદરત કે, ઓહ સારે કરીશ મેં હએ,

કે અખ કુરઆમે મુનકીર, અહેલે કુરઆં હોતે જાતે હએ.

મીસ-કાલીબન—રાગ, ખમાચ, તાલ, ગજલ.

ફનામેં આહમેં, ફરિઆદમે. શીયોમેં નાલેમેં,

ખુનાફ દર્દ દિલતાકત, અગર હો સુનતે વાલેમેં:

તુમહારા ઉકડે જાના, ઐર મરીજ ગમકા મર જાના,

મેરી જાન ફદક હોતાહૈ, ચંહી તો મરતે વાલેમેં,

નાટકે—ખખત્યાર. રાગ. પીલુ. હુમરી, ખવાને ફાની દુન્યા.

ઝૂહી હએ સારી દુન્યાં સૈયા, મએં ના જાનુરે,—ઝૂહી

રાહન પાંજો કહી, હુંડ હુંડ શીરી—

સીરપે ખાક ગિઝગો, દુન્યાં મએં ના જાનુરે—ઝૂહી

નાટકે—લયલીમજનુ—રાગ-જેઘ્રીઆ પદ.

લયેલી, લયેલી-પુકારું મએં બનમે,
 મેરી લયલી બસી મોરે મનમે—લયલી.
 જનની દીલબરકો મુજસે છુડાયા,
 આગે પુરકતમે જોકો જલાયા,
 હુવા શએદા હું મએં રહે અગનમે;
 મેરી લયલી બસી મોરે મનમે—લયલી
 મએં તો હુંકે હુ સારા બીસના,
 સખ હી કહતે હએ મજનુ દીવાના,
 નહીં તાલ હએ મુજ બેવતનમે
 મેરી લયલી-બસી મોરે મનમે—લયલી.

કલામે-આરામ-ખુદાઈ મોહબત,—રાગ.ઝીન્ઝોટી. પદ,—

રામતોરે નામકી ધુમ મચાઈ, અંગ ખાકે બલુત રમાઈ—રામ.
 કાનન મુંદરા હાથન માલા, કફની મટીમે રંગાઈ,
 જપતપ હરકી મનમે લગાઈ, અહુલ્લક પુકારન બાઈ—રામ.
 બન બન બટકત, પતીયાં ચબાવત, હડીયત તનકી જલાઈ,
 ધુપ ન શીતમે વસતર લીનો, પુંગીનાદ બજાઈ—રામ
 ધ્યાનમેં તોરે, પ્રભુપિચારે, શુધ યુધ સારી ગમાઈ,
 લજ્જા ન-જગકી. કીની કછુભી, સીસપે જટીયાં બઢાઈ,—રામ.
 માત પીતા બી ભુલ ગએ હમ, બુલે બહેન આર ભાઈ,
 નાથકે ધ્યાનમેં ફુનીયાં બુલાઈ, જોરે સી બુલે સગાઈ—રામ.
 રામ તુંહી “આરામકો” વાલી, તુંહી કરેગો રસાઈ,
 તનમન તોએ અરમન કીએ આશા વેરી ઉઠાઈ—રામ.

નાટકે—લેડી લાજવન્તી—તર્જે—કંવાલી.

કબી તો જગો અય સોનેવાસો, બહો કાસ અદાએ જગા રહા હય.
કહીં સદા શંખમે હય દેખા, કહીં અનમે યુલા રહા હય.
લહુ કે એક દુસરે કેખાસે, રહો ન અય મોમીના બરેહમન.
કહીં વો જમ જમ હુટા રહા હય. કહીં વો ગંગા બહા રહાહય.
બહોત દીનો આખર ગંવાઠ, બહોત દીનોકી દય જગ હસાઠ.
ખીગડ કે બચકો ન અય તુ મ્હારી, બહો અપ ખીગડી બના રહાહય,
લે મીસો વકત જા રહાહય, લકો ન અપસમેં બાઈ બાઈ
ગ્રોં નઅય લાજવન્તી આખે તે કુસંપ તુમ્હો લગ્ન રહાહય.

ગઝલે—સાખીર—તર્જે—કંવાલી.

ઓ લામકાનવાસે, અપના પતા બતા જા,
આંખેં તરસ રહી હૈ, જલવા જરા દીખા જા.
મેં દુંદતા હું તુજકો, દીવાના વાર હરમું,
ઓ શાહેદે હુકીકી સુરત મુજે દીખા જા,
દીલકો હે આદ તેરી, આંખોં કો શોખ તેરા,
આ દીલમે મેરે આજ, ઓર આંખમેં સમાજ.
ઓ તુજસે લગ રહી હે પરવાના વાર મેરી,
આસમા ઇશક મેરી, મેહફીલમે બી જલાજા,
ધન્ધાર છા રહી હે, ગફલત કી કયા ધરાએં,
તુ અલ્લ બનકે આજ, છોટા કોઈ લગા જા,
પતેમે રંગ હસકા, ઓર ગુલમેં હસકી ખુદ,
અય આંદુલીમે શેયલ, ઉસકા પતા બતાજા,
ને રંગીએ જહાંસે, ધંખરા રહા હે સાખીર,
એક રંગ ઉસકો કર દે, નખ્શા હુઠ મીઠાજા.

ગઝલે-પ્રીરોજ-તર્જે-કંવાલી. “તારીફે-ગાના”

અજબ અસર હે ગાનેકી, સુનતે ગમ સફા હોવે,
 એક બારબી કરે રહેમ, જો, ખુદા ખદા હોવે.
 હુવાનખી જો સુનતે હો, જાતે હાથે આશક,
 જો એવફા સંગ દીલ હો, ઓ ધી-વફા હોવે...અજબ.
 હાથે કીલીવા આમ મતી કુલે આગમકી,
 શરાબ ખેલોશ વો હાથે. જરમે દર્દો દફા હોવે...અજબ.
 શીરપે ગીરા અફલાક, તો પલખા ગીશાત્ર લગે,
 આરામ હાથે એજનદાંમેં, જોલખો જફા હોવે...અજબ.
 પ્રીરોજ કે આજુબે, ગાને રોડે સુખોહ સામ,
 ખુશ હો ધિલાહી તુમપે-સેનો જાંહા નફા હોવે...અજબ.

ગઝલે-કાઝી. તર્જે-કંવાલી.

દરપર પડા રહુંગા, ચાહે બોલો યા ન બોલો,
 દેખા તુમહે કરંગા, ચાહે બોલો યા ન બોલો.
 પુગ્રા બલી વ ધર ધર, હે દેખ લેના તુમકો,
 બદનામ તો કરંગા, ચાહે બોલો યા ન બોલો.
 સુરકીસે તુમ જો ચાહો, દરવાઝા છોડ જાઈ,
 મરકરબી ના રહુંગા, ચાહે બોલો યા ન બોલો.
 લાખો સીતમ સહુંગા, મેં હશ્કમેં તુમારે,
 શિકવા નહોં કરંગા, ચાહે બોલો યા ન બોલો,
 દિલોજનન આર ઈમાં, તુમપર કરંગા કુરખાં,
 વાયેદા વફા કરંગા, ચાહે બોલો યા ન બોલો.
 કાઝી પહેનકે કફની સુરત બના ફકીરી,
 દર દર સદા ફિરંગા. ચાહે બોલો યા ન બોલો.

મીસ-ગોહરબાન. રાગ-હુમરી-દાદરા.

આન આન જીયામેં લાગી (૩) પ્યારી ચીત્યોર હુદિયામેં બસી
કૈસીબસી-આનઆન (૨)

પરત લાગી ઝુકકે પૈયા, (૨) કોન મહુરઆન સૈયા-પરત-કોન
તુમ ખીન મોહે કલન પરે, (૨) તુમરે કારત જાગી-આનઆન.
હાં.....આનઆન હાં.....આનઆન...અરેઆન.....આન-આનઆન.

પ્યારી ચીત્યોર (૩) હે જીયા મેં બસી કૈસી કૈસી-આનઆન.
પરત લાગી ઝુકકે પૈયા કોન મહુરઆન સૈયા, તુમ ખીન મોહે-આન.

મીસ-દોઅત્રી બાન-રાગ-દાદરા-ખમાવતી.

કહાં જયગોરે કહાં જયગોરે ચાર-નેના લગાયે કહાં જયગોરે—
કહાં જયગોરે ચાર, નેના લગાયે કહાં જયગો. કહાં જા. (૪) હાં કહાં-૨)
નેના લગાયે કહાં જયગો-ગલી ગલીચંપુરાળી શીરતે, દેખ કહી ના જાના
મેરી માનનીયા તાને દેગી, (૨) તાસં જયરે લગોરે-લગોરે-લગોરે ચાર (૨)
નેના લગાયે કહાં-કહાં જયગો (૩) હા કહા જયગો ચાર-નેના લગાયે—
તીરછી નઝરીયાં પ્યાર કીરે, પાતી જગરયા હો (૨)
અમે પીયા તુમ માં છલુબલીયાં (૨) તખ લગ જયરા જલેગો,
જલાયગો, જલાયગો ચાર (૨) નેના લગાયે કહાં-કહાં જયગોરે (૨)
હાં કહાં જયગોરે ચાર-(૨) નેના લગાયે કહાં જયગો—

નાટકે-ભુલભુલૈયા. રાગ-ગઝલ

બદ ફીસમતી સે હો ગયે, સામાન નયે નયે (૨)
હાંસીલકી યે હેં હસરતો, ઓ અમાન નયે નયે-બદફીસમતી
ગુર બનમેં સેર લાલા, ઓ ગુલ અબ કહાં નશીબ (૨)
મહુરા નયે નયે હેં (૨) બયાબાં નયે. નયે;બદફીસમતી

કરતા હું કદર આપને, દીલે લખત લખીકી (૨) પેદા કીયે હે લાલ (૨)
 બદખશાં નયે નયે-પેદા કીયે હે લાલ બદખશાં નયે નયે-બદકીસમતી-
 ગઝલે-દાગ. તજે-કેન્વાલી

કીસને કહા કે દાગ વફાદાર મર ગયા,
 વોહ હાત મૂલકે કહેને. હય કયા નાર મર ગયા.
 રીતમે બલાંએ ઇરિકકી. વોહ કશ મકશ રહી,
 એક એક ફડક ફડકકે. ગીરફતાર મર ગયા.
 આંખે ખુલી હુમ મય પસે મર્ગ મસ લીયે,
 જાને કોઇ કે તાલીએ. દીદાર મર ગયા.
 છસે હુલા હય આપને એ કરાર છ ગયા.
 છસને સુના હય આપસે ઇનકરાર ગયા.
 કીસ બે કીસીમે દાગને અફસોસ જાન દીધ
 પહલકર તેરે શીરાક કે અશઆર મર ગયા.

ગઝલે-ફીરોજ-ભૈરવી-ગઝલ.

હમારી દિલ લગી રખસે-કિસીસે દિલ લગાવે કયા.
 મરીએ ઇશક વહાં હોકે-ખુતોંકે હ્યાં જગાવે કયા.-હમારી.
 દગલખાજી હુમ ચારે-હકીકત કયા ખુનાજી મેં;
 કિયા સખ બખ્ત મેરને-કિસીકો હમ સતાવે કયા.-હમારી.
 હમારી લાજ દોખખમે-હોકે ફેંકનાં ચારે;
 મિહા મું રોજ કયામનપર-ખુદાકો હમ બતાવે કયા-હમારી.
 હિજરકે દર્દકી દાર-નહી મિલતી જહાંમે તો;
 સિવાયો ચાર દર્દો ગમ-કિસીકો હમ સુતાવે કયાં.-હમારી.
 અરે ફીરોજ વો વાફે-હૈ મેરે જિગરસેબી;
 નિકામે ડાલકે મુંકો-હસીસે હમ ખુબાવે કયા.-હમારી.

ગઝલે-હસરત—રાગ, ગજલ, કબ્જાલી.

ધલાહી આખર રખાયો મેરે પાઉ કે છાલોંકી,
છીદી જતી હેં નોકે ખારપર આંખે ગજલોંકી.
દિલ અપના મુંતરીર ચહાત મે હય ઉન જુલ્ફ વાલોંકી,
ગજલ હે ગુલશને, હસ્તી તખીયત મેં મલાલોંકી.
તુમહેં કરતે હેં કાયલ યા, ખતા મેરી ખતાને હેં,
હમેંલી દખની હે મુનસફી ઇનસાફ વાલોંકી.
તેરે દરકે ગદા કમલીયે અપની ફક કરતે હેં,
ન હસરત ઉનકો સાલાંકી ન ખવાહીશ હય દુશાલોંકી.

મીસ-કાલીજન—રાગ-ગજલ, પંજખી.

ધલાહી કયો કરેં જખ્તે, મહોખત હમને મરતે હૈ.
કે નાલે તીર ખન ખન કર કલેજમે ઉતરતે હૈ.
જફાપર જાન દેતેહૈં સિતમપર તેરે મરતે હૈ
ચેના કામે મોદખન સચનો યો હૈ કામ કરતે હૈ

ગઝલે-દાગ—રાગ—ગઝલે-કબ્જાલી.

દીલકા કોઇ લામી, દમે-ખિસમીલ નહીં હોતા
કમખખત કલેજખી, તો શામીલ નહીં હોતા.
તીર જીસને લગાચા વલ, લગા આકે જગરપર
કમસીન હે વલ કયા જાને ચહાં દિલ નાહી હોતા.
દીલ તુમને લીચા હૈ તો જરા તોહો લીયે હજરત
ચુટકીમેં ખિસલનેકે લિયે એ દિલ નહીં હોતા
અયે દામે મુંસીખત મૈં હું કુછ કલ નહી પડતી,
એ, છીનતે હો મુઝએ, જુદા દિલ નહી હોતા.

ગઝલે-કાઝી —: માંડ-હુમરી :—

અજમેરકે પાશી ચનમોહન મોહે દીજો દરસ દીખાવે,
 મોરા તડપ તડપ જીયા જાયે, ખવાજ મોહે દીજો દરસ દીખાવે,
 નદી અલી હુસનૈનકે તુર, એનસાની ગૈસુસ-સકલૈન,
 સગરે વલી ચેહ પુકાર, કરત હું ધરે તુમરે દવાર,
 ખવાજ ઉસમાન કે રાજકુમાર, ખવાજ મોહે દીજો દરસ દીખાવે,
 ચંદ્ર બદન અગ લોચની, નૈના-માયે તીલક સંરતાજ,
 હિન્દકે મહારાજકે રાજ, ખવાજ ગરીબ નવાજ,
 તોરી સુરતપે બલદાર-ખવાજ, મોહે દીજો દરસ દીખાવે,
 ખવાજ કુતુબ ઓર ગંજ શકરયા સાખીર નીઝામુદ્દીન,
 સગરે વલયનમેં સરદાર, તુમ્હીં હો ખવાજ મઘતુદ્દીન,
 તુમતો તારોમેં જોસે ચાંદ, ખવાજ મોહે દીજો દરસ દીખાવે,
 આન પડાહું દરપે તુમ્હારે, છોડકે મેં ધરખાર,
 જો કુછ ખીપતા ખીતી હૈ, ખવાજ જનત હો સરકાર
 તુમતો કાઝીકી રખીયો લાજ, ખવાજ મોહે દીજો દરસ દીખાવે

મીસ-ગૌહરજન. રાગ-હૈરવી-હુમરી—

નાહક લાયે, ગવન, ગવનુવારે, મોરા નાહક લાયે ગવન—

ગવનુવારે મોરા નાહક લાયે ગવન,

આપતો જાયે બીદિશવારે જાયે મોરા—રે...નાહક લાયે ગવન.

ગવનુવારે...મોરા નાહક લાયે ગવન.

અરેના...હાં...હાં...નાહક નાહક લાયે ગવન ગવનુવારે...(ર)

જખસે ગયે મોરી, શુદ્ધ લીનીહાં...ખીતો જાય જોખનુવારે,
 મોરા હાં...નાહક લાયે ગવનુવા...(માઘ નેધમ ઈઝ ગૌહરજન)

મીસ-કાલીજન—રાગ, જીલાકી ધુન, તાલ, લાવની.
 નાજસે દેખો, ઇસારા કરતે જાતે હૈ,
 હમારે દીલકો નાખકસે; ઇસારા કરતે જાતે હૈ.
 વહ ચરકે દેતે જાતે હૈ, જાફા યે કરતે જાતે હૈ,
 જગર તો દેખીયે હમ અખ, ગવરાં કરતે જાતે હૈ.
 ઇલાહી ઇસ્કને હમકો, યહ કૈસા કર દિયા મજનુ,
 કે અખ તો દોસ્ત-ખી હમસે, કનારા કરતે જાતે હૈ.

મીસ-કાલિજન—રાગ-જીલ્લા-તાલ-કજ્વાલી, ગજલ.
 દીયા હૈં ગુલસ યારોને, કફન રંગીન પહનાયે હૈં,
 તમાસા હૈ, કે કુસ્તોકો, તેરે દુદુહા બનાતે હૈં,
 મેરે મુરકહ કો કુફરીને કયામત ખનકે આતા હૈં,
 પહાલું આનકર મેલયાં તો યોં મુઝકો સનાતે હૈં.
 હલીના જહાં રખતે હૈં શાયદ દર્દકા શીવાદ,
 જગદ હોતા હૈં જે દીલજેં, ઉસીદા દિલ દુખાતે હૈં.

ગઝલે—અનવર— “સાને ખુદા”
 જલવા મુઝે દીખા દો અજમેરકે ખસૈયાં,
 રૂખસે નીકાખ ઉકાદો અજમેરકે ખસૈયાં,
 આંખોમેં અશકે હસરત દાગે શીરાક દીલમેં,
 દુખકી મેરી દવા દો અજમેરકે ખસૈયાં,
 મુરત નહીં દીખાતે હૈં ઈખત્યાર તમકો,
 આવાઝ હી સુનાદો અજમેરકે ખસૈયાં,
 હોજયેં હોશ દીલસે યાં મા વ મનકે ઝગડે,
 વહેદતકી મય પીલાદો અજમેરકે ખસૈયાં,
 ઉમ્મીદવાર હોકર “અનવર” ખડા હૈં દરપર,
 બીગડી હુઈ બનાદો અજમેરકે ખસૈયાં.

ગઝલે—આરામ

વજે—કબાલી.

શાનપે મુજકો તેરી ચાર તું બલ જાનેદે,
 ગરમી એ ઈસ્કસે થહે—ગમકો પીગલ જાનેદે,—શાનપે.
 સૌંદર હોયે તાજકે મએ તુજકો લખટયું પ્યારેં,
 જોશે શયાઅકો ન ચુંબી હિયલ જાનેદે—શાનપે.
 આગ સીલગી હોયે યહેં જોઅનકી ઉઠે હોયે શૌલે,
 ઈસી આતશમેં અએ દીલદાર, તું ગલ જાનેદે—શાનપે.
 મસ્ત અશમે હોયે મેરી-કએકમે ચકચુર હુમ,
 યદી મસ્તીમે મેરી જાત નીકલ જાનેદે—શાનપે.
 જામ દે મુજ કોં તું આરામકા મેરે મજનુ,
 કરકે લખરેજ, જહો પએમાના ઉઠલ જાનેદે—શાનપે.

ગઝલ—કબાલી.—અહેવાલે—ઈસ્ક.

હમસે રહે હંચ વોહ. ગયરોં કો મનાને કે લીએ,
 કયા અજબ જાત બનાઈ હૈ, મનાને કે લીએ,
 આએ હંચ ગએર કે ઘરસે, વોહ લગાકર મહેંદી.
 જખ્તકે વકત તડપને સે સનમ રહ ગયા,
 ખુત દોડતા હુવા જાતા હૈ મનાનેકે લીએ,
 કયું મરે જાનો હો મીઝ લેના શક્ર ખુખ ગસે,
 ઇદ દો રોજ મેં તૈયાર હૈ આને કે લીએ.

ગઝલે—મોતીજાન—બ્યાને—લયલી મજનું.

મજનું તેરી આંખોમેં—યા—દીલમે, રહી લયલા,
 કયા ખુખ મોહુખતકી—મંજીલ મેં રહી લયલા.
 નાહક હો રહા હોયે આગે, બેચેને દીલે મજનું,
 એક દીનબી ન બે પરદા, મેહુ ફીલમેં રહી લયલા.

ખુદ સમ આ શીફત હો કર, પરવાના બનાનાથા,
 બે કૈસકે ક્યું અપની મેહશીલમેં રહી લયલા.
 લયલાકે તસવરને, રખ્ખી ન દુઝ બાકી,
 લયલાહી બના મજનું, જમ દીલમે રહી લયલા.
 વાકીફ હો જહાં ઉસકા, ક્યું કર બને મજનું,
 મૈજુદ દરએક દિલકે, મહેમીલમેં રહી લયલા.

ગઝલે—અફજલ—તજે—કબાલી.

ઉસને કહા તુ કોન હે, મેને કહા શયદા તેરા,
 ઉસને કહા કયા આહીએ, મેને કહા જલવા તેરા.
 ઉસને કહા પ્રીતા હે ક્યુ દરપર મેરે પરવાનાવાર,
 મયને કહા હય સમામેં રોશન બોહત મુખડા તેરા.
 ઉસને કહા કયા હુર હું મુજપર જો તુ હે મુખતીલા,
 મયને કહા વો હો પ્રીદાગર દેખલે જલવા તેરા.
 મેને કહા તુ મેરા આકા હું મય બરદા તેરા,
 ઉસને કહા મે હુ ગુલ એકતા જહાં કે બાગમે.
 મેને કહા બેમીસ્ત હું બુલબુલે શયદા તેરા,
 ઉસને કહા મે મર્ગે દીલકો, કીસ તરહાં કરતા હે કયદ.
 મેને કહા દેનાએ ખાલ ચોર બુલ્ફ હે ફન્દા તેરા,

ગઝલે—મન્સુર—તજે—કબાલી.

જલનેદો મુજે સમાપે, પરવાના સમજકર.
 લે લેનેદો બાસા રખે ગનાના સમજકર.
 બુલ્ફાંમય ન ઉલજાએ, પરી ર મોરે દીલકો,
 જન્નર ન ડાલે, ઉસે દીવાના સમજકર.
 અય પરદાનશી સાત હેં પરદે તેરે ચરકે.
 છુપ જાં મેરી આંખો મય નીહાં ખાના સમજકર.

કંગી કોઈ બુલકાં લીએ આપએ હે આખીર,
 લે લો દીલ સદ આક મેરા શાંતા સમજકર.
 અય રંહ નીકલ જલદ કહી કેદે મકાસે,
 બેઠા હે અયસ ખાકકો કા શાંતા સમજકર
 કયા ખુબ મજા હો કે વોહ મેહરીલસેં નીકાલેં,
 ગેરોંકો મેરે હુશનકા મસ્તાના સમજકર
 મન્સુરકો મુશા ન સમજે દારકે કાખીલ
 કહેતાયા વોહ કુચ્છ નિહાં રીન્દાંના સમજકર
જલશા સંગ્રહ—રાગ, પરજ, કાર્લીંગકો, ગજલ.

સખકુ એક લેના તેરી ચાદને સોને ન દીયા,
 બેકરારીને મુજે ગાફેલ બી હોને ન દીયા.
 રાતકી બાત બતાવો મેં તેરે વારી જાવું,
 કોનશા દાગ થા દામાન, મુજે ધોને ન દીયા.
 કોન કાફર તેરે કદમો તલે આયા કાયા,
 પુછા અસતીનસે અંબુ રોને ન દીયા.
 મે તુજે દેખા ફરં મેરે બાગ બાંહરા ચમન,
 ઈશકોકા જામ તેરે બાગમે બોને ન દીયા.

ધસને કહા તારીફ કયા આર નામ કયા હે આપકા
 મેને કહા શાએર હે અયગન અફજલે શયદા તેરા
ગઝલો:—કન્વાલી “જો તું હય વોહી મેં હું”
 અય મેરી દીલે શયદા જો તું હય વોહી મેં હું.
 અય કીસ લીયે પરદા હય જો તું હય વોહી મેં હું.
 આઝના ઉદા કર વો શીર અકસ સે યું બોલા.
 કયું બાત નહિં કરતા જો તું હય વોહી મેં હું.

અમ કીસ લીએ અમ પ્યારે અમ મુજસે રૂકાવટ હય.
મેં માજ હું તું દરીયા જે તુ હય વોલી મેં હું.
મેઝરાજમેં ખાલીકને હઝરતસે યેહ ફરમાયા.
આ તુજસે નહિં પરદા જે તુ હય વોલી મેં હું. . .

જલસા-સંગ્રહ—સાગ, પીલુ-ગઝલ.

ઝુબદેપુર પેચમે દીલ એસા ગીરફતાર હુવા, છુટના દુસવાર હુવા.
બેઠ બેઠલાએ નયા ધરકકા આગર હુવા, મદત ખીમાર હુવા.
અપને બેગાનો સે લઈ તેરે સખખ આંખ ચોગી, દયએ ઇનસાફ કીમ.
હાય! ઇમપર તીનાતો મુજસે સગેકાર હુવા. ઓર એ ઇનકાર હુવા.
ખાક સેરોહી તેરે હીજમે છાની એગી, હેશીઅત તક ના રહી,
યાર નડવા કે મેરે દમ્તા હરખારહુવા, કેસા લાચાર હુવા.
હું સુના મેને કે છુપ છુપકે ચયે જાને હો, ઇસ્કા બાએસ તો કહો,
સચ બતાવો કે એ કીરસે નયા પ્યાર હુવા, કૌન દીલદાર હુવા.
હમદમો હમ સુખનો મુનીસો નમરાજે સગીક, ન રહા કોઈ રસીક,
દઈગમમે મેરે ન કોઇની ગમખાર હુવા, ગમ ફકત ચાર હુવા.

ગઝલે-હુસેની —: ફકીરોકાં ઝોંપડા:—

દેખે જે બાદશાહ ફકીરોકાં ઝોંપડા,
બોલે અજબ હય વાહ ફકીરોકાં ઝોંપડા,
કૌરે ખુલનદ ગીરતે હય અકસર જહાનમેં,
હોતા નહીં તયાહ ફકીરોકાં ઝોંપડા,
કહરે ખુદામે અહલે હુકમત જરા ડરો,
કુંકા ન બેગુનાહ ફકીરોકાં ઝોંપડા,
ગુજ ખારો ખાસકે ઓર નહીં યા ધરાહુવા,
ઇસકા હય ખુદ ગવાહ ફકીરોકાં ઝોંપડા,
રહમતકે સદકે સર સરે ગમસે બચાઇયો,
ઉજડે ન યા ઇલાહ ફકીરોકાં ઝોંપડા,

અહલે નઝર સમઝતે હય અરરે ખુદાઈસે,
 કયા દેખેં કમ નીગાહ ફકીરોંકા ઝોંપડા,
 કસરો મહેલમેં રહેં હય ને ઝેર આસમાં
 દેખેં વોહ ગાહ ગાહ, ફકીરોંકા ઝોંપડા.
 કયું હકકી જલ્વ ગાહ ફકીરોંકા ઝોંપડા.
 મીટ જાઈગી જહાંકી—હુસેની ધમારતેં,
 જસ દીન હુવા તબાહ ફકીરોંકા ઝોંપડા.

ગઝલે—કાસીદ—તજે—કબ્વાલી.

બગલમે ચાર ખોતલમેં, શરાબે અરગવાની હય,
 ચેહ અપને દીના ધમાંકી ખરાબીકી નીશાની હય.
 દુઆ બે બહેર કે માનીંદ અપની જંદગાની હય,
 ખરીદો તૌશએ ઉકળા કે ચહ બાજર ફાની હય.
 શહેં કૌનો મકાન પૈગંબરો, અટલાહ બેશક હય,
 શહાદત દે લીએ ડાશી કીતાબે આસમાની હય,
 ચેહ કુદરતકી સન્નાઈ તેરી તસવીર મેં પાકર,
 ઇધર બેહ જાદ શશંદર હય ઉધર દૈરાન માની હય.
 જીવજમેં ખતકે હમ લોટન કમુતર અબકી ભંજેંગે,
 ધસી પરદેમેં કાસીદ દીલક્ષી બેતાબી દીખાની હય.

ગઝલે—તાહીર—તજે—કબ્વાલી—

ગજબમેં હે દીલે મુઝતર મુસીબતમેં હે જાં મેરી,
 ગીરા પીરે ફલક મુઝપર, ખમર લે નવ-જવાં મેરી,
 જમી લરજે પડે વોહ ગુલશિરાગે આસમાં હો ખુલ,
 કસેજ થામ લે બુલબુલ, સુને ગર દાસ્તાં મેરી,

પડા જળ હાથ બાલે પર તો બરકે હુસ્તને જલકર,
કહા ખીજલી ગીરે ઉસપર, છુએ જો ખીજલીયાં મેરી,
નિગાહે નાજ કયા ફેરી, અબદ તક હો ગઈ સચરી
અદાયે દીલસ્તાં તેરી લીયે જાની હે જાં મેરી
અગર તડપા તુને ખિસમીલ વોલ ખીસમીલ કયા હુવા ધાઈલ
ખુદારા એ જુતે ફાતિલ, ઉડાદે ધજીયાં મેરી,
મોહખ્તન હે લડક-પનસે, મુકે ઝીંદકે આંગનસે,
ન ખીચો તોક ગરદનસે, ન કાટો ખેડીયા મેરી,
ખુદા જળ-મીટ ગઈ તાહીર હુવા રાજે નીલાં જાહીર,
ખુદાસે હો-ગયા માહીર નજર પહોંચી કલાં મેરી.

ગઝલે—કબાલી—“ તમન્નાયે—મોહમ્મદ. ”

યા પંજતન બચાના, જળ જાન તનસે નીકલે,
નીકલે તો યા મોહમ્મદ—કેલ કર દલનસે નીકલે,
આવેગા મેરા પ્યારા, બાજેગી ધુનકી મુરલી,
જળ વોલ મેરા સાંવરીયા જોખનકે બનસે નીકલે.
મેરે મરીજ દીલકી ઉમીદ-હય તો ચેલ હય,
જાનુપે ઉસકો સરહો, ઓર જાન તનસે નીકલે.
જળ જાનો ફૂલ ફેલ હય, ફેલીયો ગુલે સે જાકર,
હમકો તો હો ગયે—હય, બરસે ચમનસે નીકલે.
કયા લાયાથા સીકંદર દુનીયાંરો લે ગયા કયા,
યે દોનો હાય ખાલી બાહર દદનસે નીકલે.

મીસ-શાહરજન—રાગ, ખમાચ, તાલ, ત્રિતાલ.

દીલ કીસીસે ન લગાના, ખુરા હૈ, જાને જેરી જમાના—ખુરા હૈ,
હમસે અદાવત ગેરસે ઉલફત, દીલ જલેકો જલાના—ખુરા હૈ.

મીસ-ગૌહરબાન—

સાંવરીયાં મન બાથોરે, બાંકો યાર,
મહુમે હુજરત કાદુમે મુસા આપહી આપ સમાથોરે;
અરે કેસે હી રંગ, દિખાથોરે બાંકો યાર૦

છપ રહી હય, એક નજર ધર
નાશલાગ આર મારા
બાતોસે ભરપુર છુપી
બહાદુરીસે ભરી
એકવાર જર
આત ખતમ

ચો
ક
ટ

લી, કયા કમાલ ચીજ હય,
મારીકી દીલ હીલવનારી
પુલીશકી ગળખ નાક
હુઈ કહાની.
પદીયે. આંચને લગે
હેનેતક દુસરી

 ચો કટ નો એકકો

એ
ક
કો.

કોઈ ચીજ પે
રેગી ગુજરાતી
ગુજરાતીજ હરફમે
કીમત, ફક્ત
મીલનેક પતા-ગુજરાતી
સલાખતપુર

નજર ન કહે-
જખાન આર
એ-એક નાવીલ હે-
ખાર આના.
સાહિત્યમંદિર,
સુરત.

નાટકે—દુશમને ઇમાન.—તજે—ગઝલ.

છોડકર દુનિયા હજારો નામવાલે ચલબરો,
ડાલકર કફની ગલે નાજો કે પાલે ચલબરો.
જીનકો દુનીયાસે ગરજથી ઓરન દીસે કામચા
આજ વોહ જોરેજમી અલ્લાહ વાલે ચલબમે.
ખ્વાહિશે અઝાલદ કયા હમે ખ્વાહિશે ઇમાન કર,
દેખ મુઝકો છોડ મેરે સાથવાલે ચલબમે.

ગઝલે—કબાલી. —(૦)—

મેં ખુબ સમજતા હું કે તુમકો ન હો કયા હો
ગર કુદર ન હોતા તો કેહદું કે ખુદા હો
ઝાલીરમે તો અહુમદ હો મહુમદ હો બશર હો
બાતીનમે ખુદા જાને કે તુમકો ન હો કયા હો
તુમ માલીકો મુખતાર હો બખશો જીસે આહો
અલાહકે બંદે હોકે બંદોકે ખુદા હો

નાટકે—પાક અસમત. રાગ. જલા—કુમરી.

તેરે દરપે હમ આકે પડે હમે સનમ,
ન સફરકે રહે ન વતનકે હુવે.
તેરે હીજમે બાનીએ જોશે સિતમ,
હુવે કબ્રકે ઔર ન કફનકે હુવે,—તેરે
દમે સુખહે મે આઈ હય બાદ બજોશ.
જોસ ગુલકા હમે યાદ આયા આગોશ,
આયા રો રોકે અપના લખોંપે હમે દમ,
રહે દસ્તકે ઔર ન ચમનકે હુવે—તેરે.

નાટકે—ચંદ્ર મધુરી—તને—ઉસ્તાદી.

તેરે લીરે જોખનીઆં બનાએ રખુંગી સો તેરે લીધે,
સોનેકા ઘડવા હવે ઓર ઘડે પર ઝારી-ચાર,
ગંગાજલ પનીયાં બરવાએ રખુંગી સો તેરે લીધે—તેરે.
ફુલ મંગાયા મયને તુરા બનાચા યાર
ફુલનકા ગજરા બનાએ રખુંગી સો તેરે લીધે—તેરે.
હાર બી પહેરા મેને પહેરી બંગરીયા યાર,
ગુફેમે માતીઆં બધાએ રખુંગી આ તેરે લીધે—તેરે,

ગઝલે—“ નશીયત ” —(૦)—

ન રખએગી ઝીન્દ મોહબ્બત કીસીકી
હમેં લે હોગી ચેહ ચાહત કીસીકી
મુઝે નીંદ કયા આએ દુરકતકી શમમેં
કે ફિરતી હું આંખામેં શુરત કીસીકી
જહાં બેજ દે અપને બન્દે કો માલિક
ન દોજખ કીસીકી ન જન્નત કીસીકી
તડપતા મુઝે દેખકર યું ન હસતે
અગર તુમકો દોતી મોહબ્બત કીસીકી
કબી દેખ લેતા હું અય માહ તુજકો
કે મિલતી હું તુજમેં શયાદત કીસીકી
કકીરી મેં યા રખ ચોહ લીખત અતાકર
સમાએ ન આંખાં મેં દોલત કીસીકી
કરે કોઇ ઇખલાસ શીકવા તુમહારા
મગર તુમ ન કરના શીકાયત કીસીકી

ગઝલે—હથ—તળે—કંવાલી

તુમહારે ઇશકમે સાહેબે અમલનકા ગેહના હય
 મગર ઉસકી શીકાયત કયા હય જળ લાખુને પેહના હય
 તુંમેં તો દીલ રૂખા કરના હમે મનઝુર થા સાહેબ
 ખલાસેં ગમ નહી ઇસકા અગર પે રંજ સહના હય
 કહો સદમા જુદાઇકા સહે કયું કર તેરા આશીક
 ઇધર ખેતાય હય દીલ ઓર ઉધર આંમુકા ખેહના હય
 ખલા મેં દરદે દીલ અપના મસીહાસે કહું કયું કર
 મુંકે તો ઉનકી દુરકતમે તડપ કર જાન દેના હય
 ન હો ખેહોશ અય શોકીં ઝરાકર ખ્યાલ ઉસ દીનકા
 જલાંપર હથ તક નાદાં અકેલા તુઝકો રહના હય
કબીર લજનમાળા, ગઝલે—કબીર સહાય.

તુઝે હૈં શૈક મિલનેકા, તો હરદમ લૌ લમાતા જા,
 જલાકર ખુશનુમાઇકા, ભમમ તનપર રમાતા જા,—
 પદઝકર ઇશ્કકીં ઝાહુ, મકાકર હજ એ દિલકો,
 દુઃખકીં ધૂલકો લૈકર, મુસદ્દેપર ડિગતા જા—
 તોઝકર ફેંકદે તસખી, કીતાબેં ઝલ પાનીને,
 મુતાલે જે ક્રિયા કુછ હૈ, વો દિલસે સખ બુલાતા જા—
 ન મર ભૂખા ન રખ રોજા નજન મસજીદમેં કર સિજદા,
 ખાન્નૂશ તોઝકર કુજા, શરાબે શૈક પીતાજા
 ન હો મુશ્કીં ન જાન, આઘાણુ દુઇકા તર્ક કર ઝગઝા,
 હુકમનામા કલન્દરકા “અનલહુક” તૂ મુતાતા જા—

ગઝલે—કંવાલી. —(૦)—

તોર જલવા નજર આયા જમાલે હો જહાં બનકર
 હો તમાલમ દીલમે સેશન હો ગએ અરજો સમાં બનકર
 અનલહુક કુમ્મે ઇઝતી શમ્સ ઓર મનશુર કો કહેતે
 ન આતા ઉનકે મુંહસે તું ખુદ મુતલક અઝાં બનકર
 હરમ ઓર દેરમે હસ દમ હુવા ઇઝહાર વેહદતકા
 નો ના કોસોંકે મુંહસેથી સદા શોકે અઝાં બનકર
 ઉખાડે પાકેં મલકેંનાંકે ખુદા બંદોકે જખ તુને
 નો બુન ઝુકે ઝુકે મીજદેમે ગીરે અઝજો ખ્યા બનકર
 ખીઝાંકા ખોફ ક્યા હય શીર બત્તા ઉમ ખાગે વહેદતકા
 મદારીઝ હસકે ફુલોઝ વોહ ખુદ હો ખાગખાં બનકર

મીસ ગુલનાર—રાગ-હૃદલા.

હારે સૈયા ૫૩ મૈ તો રે પૈયા, સતાવે કાદે મૈદા, (૨)
 પીયા પ્યારે સોતનસે જય વારી, (૨)
 મોહે ખીરહાકી મારી ક્યું કટારી, (૨)
 પદ્મ પલીઆં, તન મલીયાં, બેકલીઆં હો રસીયા હારે સૈયાં (૨)
 ખીરહાકી મારી મેંતો, રા'ર ફરંગીરે ફૈસેની ફુરાય તુમ આય.
 મોહે કાહિ સતાય, મોહે કાહિ છલાય. (૨) હજવાય, કલાય તડપાય
 લલચાય,—હારે—સૈયાં (૨)

મીસ રોઝા—રાગ, દેશ—તાલ, ધીમા, ત્રીતાલ—

છય દીખલાગ્ન બાંકે સાવરીયા, ધ્યાન લગો મોહે તોરારે,
 બાંકે ચિતવન નયના રશીલે, ચાલ ચલત મતવારીરે,
 કાહે કરત કિત જાઉ સખીરી ન માને છયા મોરારે,—છય.

ગઝલે—“આરબુ”—તળે—કલ્વાલી

કોઈ ભકત રસુલે પાકસે મેરી ખખર કરદે,
ગમે પુરકત નહિ કરતા હે પત્થરકા જીગર કરદે.
હમારી બી શમે પુરકત ઇલાહી હોગી કબ આખીર,
ખહોત ખેએન દીલ હય ખુશ જલદી સહર કરદે.
અતાકી હય મહમદકો ઇલાહી તુને સબ તાકત,
અગર ઝરે કો આહે પલમે વોહ રસકે કમર કરદે.
જીસે આહે તો જત્તત દે જીસે આહે તો દાખખદે,
મેરે મૌલા તેરી મરઝી જીવર આહે ઉધર કરદે.

નાટકે—ચિત્રમ—ચરિત્ર—તળે—ઉસ્તાદી.

તીરંધી નજરીયાં લગા, એ જાનો જાની;
સો દંદ દિલકો જલાયે જાઓ જાની—તીરંધીં
હમે તો આશક હએં તેરે, નાગે નખરે કે ખ્યારે,
કરોજ કરોજ કરમ રહમ, ફરમાએ જાઓ જાની—તીરંધીં.

ગઝલે—અસગરી—તળે—કલ્વાલી.

શીર વસ્ત્રકે ઇજાહારપે તલવાર નીકાલી,
શીર આપને મુજસે વોહી તકરાર નીકાલી.
આંખ એક આરઝુ એવસ્ત્રપે સો પાર નીકાલી,
યુ આપને જાને દીસે ખીમાર નીકાલી.
મેહફીલસે તો ઉશ્શાકકો સો પાર નીકાલા,
હસરતબી કીસીકી કોઈ સરકાર નીકાલી.
લગ જાય કહીં આગ ન ગુલશનમે અસગરી,
દીલસેં જો કોઇ આહે શરાર પાર નીકાલી.

ગઝલે-મુસા. કબ્બાલાયે-મુજતર.

અરે જાલીમ તું યાં તરસાંકે હમકો માર ડાલેગા,
 ન દીલકે વલવલે મેરે, કબી આખીર નીકાલેગા.
 જલાતા આનિયે ગમમે હય, કયોં મુઝકો બતા આલિમ,
 જલોંકે દીલ જલાકર કયા બસા ઉતકી દુઆ લેગા.
 કહે અય દોસ્તો બહરે ખુદા આકર મિલે મુઝસે,
 જો દુમ્મન એક જમાના હય તો આકર કયા બના લેગા.
 હસીનેા કિરરિયા રખસે, ગુન્હેગારાને ઉમ્મત કે,
 બરોજો હશર સર સિજદે સે રખ કર બખ્શવાલેગા.
 તજલી ઉસકે રખકી મિસ્લે “મુસા” દેખકર મુજતર,
 રયાં એ બે ખુદી મેં મુંહકો તું અપને છુપા લેગા.

ગઝલે-યુસફ-તજે-કબ્બ લી.

દેશકમે હાંસીલ હમે કયા કયા ન ફસવાઈ હુઝ;
 ખુદ તમાશા બન ગયે ખલકત તમાશાઈ હુઝ;
 સારીએ તોયા શીકન કયા દેર હય સાગીર ચંચા;
 આપસે ઉમદા હુવા કાલી ઘટા છાઈ હુઝ.
 દુખતે રીઝકી અસમતો અફરત કીયા રખ ખેર હો;
 શેખકી પડતી હું નજરે આજ લલચાઈ હુઝ.
 રાજ જોખનકા ભરી મહેદિલમે અફસા હો ગયા;
 કેસી ફસવાઈકા બાદસ તેરી અગડાઈ હુઝ.
 સખ સુનામે દેને હંચ એહવાલે બઝમે ઈદકા;
 જેનુએ જાલી દાહ ચશમમે ચાર શરમાઈ હુઝ.
 દુસ્તમે બે મીસ્લ હો તુમ દુસ્તને યુસુફકી કસમ;
 વરના ‘સાઈલ’કી તખીઅત હોતી કઈ આઈ હુઝ.

ગઝલે—નાચત—તળે—કંવાલી.

સખ હોંદકા ડંકા આલમમે બજવા દીયા કમલીવાલેને.
 માંગ અપની ઘટાને બીજલીસી ચમકા દીયા કમલીવાલેને
 સખ હોંદકા ઉસકી આલમમે ચમકાદીયા કમલીવાલેને
 કાશીર કી ઝખાંસે અટલાહ પદવા દીયા કમલીવાલેને
 ખુલ્ફાંકી લખીમે આલમકો મેલકા દીયા કમલીવાલેને
 એક સાંપસા દીલપર આગીકકે લદરા દીયા કમલીવાલેને
 ફૂફારકે છુટે છુટ ગયે ખુત દુન્યાકે સખ દુટ ગયે
 જળ લાઈલાહા ઇલટલાહ કરમા દીયા કમલીવાલેને
 વો કમલી અજળ લાકીખતથી કીસનાઝસે હકને સરપે ધરી
 સખ ઝરકે દુશાલેવાલોંકા શરમા દીયા કમલીવાલેને

ગઝલે—કંવાલી. “ધરકે તમન્ના”

ન પુછો વગ્લ કયા શય હય, કે છસપર દમ નીકલતા હય.
 તુમ્હારે દમકા કયા કેહના, કે દમપરદમ નીકલતા હય.
 ન પુછો મુઝકો તુમ યુદિ રહે ગાફીલ તો બહેતર હય,
 ખુદા જાને કીસીકા હસ, સદાપર દમ નીકલતા હય.
 નીકલકર ધરમે જળ વોહ કાતીલે આલમ નીકલતા હય,
 મીસકતે હંચ હજારે સેંકડોંકા દમ નીકલતા હય,
 બસ બાઝ આયા ન દેખો મુઝકો ઇત તીરછી નીગાંદાસે,
 તઅબુળ કયા હય હમપર સેંકડોંકા દમ નીકલતા હય.
 સવાલે વરસ પર હંસકર, અદાસે ઉતકા યેહ કહેના,
 પડી હય રાત સારી ક્યું અબીસે દમ નીકલતા હય.

गजले—दाग.

शगलगर आहते हो दीक्षके जेहलानेके लीये,
 दीक्षमे आ जेडा कलेज मेरा मलनेके लीये,
 उनहें फुरसतनी भीले घरसें नीकलनेके लीये,
 होपहेर आहीये पोशाक पहलनेके लीये,
 भागे आलममें हें सय फुलने फुलनेके लीये,
 वरना क्या दाग तेरी तरहेसें जलनेके लीये,
 गमकी दीवार बडी हय मेरे दीक्षके अंदर,
 मेरे अरमान तउपते हें नीकलनेके लीये,
 हाथ पाई भी शमे वसलमें जीह हय उनकी,
 आंरागरं छंदा रहेगा तो करेगा तदणीर,
 आहीये उमरे पीअर मेरे संललनेके लीये,
 अजुम आ गया यारमें तुम छुप न जेडा अय दाग,
 आंदा छुपनेके लीये हें के नीकलनेके लीये.

गजले—ज्याने धरि—तने—कव्वाली.

न आये गाये जयतक दीक्षजा दीक्षार पहेलुमे,
 करार आना दीक्षे मुजतरके हय दुशवार पहेलुमे,
 तआजणुय क्या हय गर पहेलुमे उनके गैर जेठें हय,
 गलोके क्यां कहीं होते नहिं हें पार पहेलुमे,
 हुवा हय शामहीसे आज मेरे कतलका सामां,
 के सोते हय वो रअकर अनरे अुप्चार पहेलुमे
 कोछ आहत न जरपाहो मुझे हरदम बेडी दर हय,
 हुवा हय जयसे दीक्ष शोकीन अुद मुजतार पहेलुमे.

ગઝલો:—જલીલ—તને—કન્વાલી

વચ્ચદેપે વો વચ્ચદેકી કસમ ખાએ જાતે હે.
 તરકી ન દેને આએથે વો તડપાએ જાતે હે,
 અસમતબી બહતી જાતિ હય જોબનકે સાથ સાથ.
 સુન સુનકે ધુમ હુસ્નકી શરમાએ જાતે હે—
 સાકી તેરે નીસાર મઝેમે કમી ન હો,
 લેના ખખર કે દોશમેં હમ આએ જાતે હે.
 દરપર પડે હુએ હેં ગઝલકા અનામ જાતે હેં
 પરદેલી આજ બાંધકે લટકાએ જાતે હે—
 તરકકી ન જુટે વચ્ચદેસે યું દેને હય મઝે
 દેખા તુદારે સરકી કસમ ખાએ જાતે હેં
 હે લાખ લાખ શુક કે ઈન્તા તો હય ખ્યાલ
 અખતક હમારે દીલકો વો તડપાએ જાતે હેં
 કયા જાતે કયા જલીલને ચુપકેસે કેહ દીયા
 આંખે જુકાએ દેતે હેં શરમાએ જાતે હેં—
 ગઝલો—શબદા—“ખુદા ચાહે”

ખુલખુલ હું મેં ઉસ ગુલકા, ઇસ ગુલકે ખુદા ચાહે,
 હુરાંને બદીસ્તીકો કયોં, મેરી બલા ચાહે
 કાઅમે મેં રખા કયા હય મંદરમે રખા કયા હય,
 લે લે કદમે મુરશદ ગર હકસે મીલા ચાહે.
 રખ યાદ તુ મુરશદકો રેહ પાસ તું મુરશદ કે.
 બખશીશ જો અગર અથે દીલ તું રોઝે જાઝા ચાહે,
 મચ પીતે હું મસ્તાને તેરે ઈશક કે દીવાને.
 અય મેરે જલ્સે શાને જીસકો દીયા ચાહે.

ગઝલે—મુસા

—:૦:—

મુલ્કો સીતમ કરો. ગરતો કરમ જરી ન કરના.
 તુમકો કસમ ખુદાકી હરગીજ કમી ન કરના.
 ફેલતે હું વોહ યે મુજકો કર દેગે કંતલે તુજકો.
 શીર ઉસગે હુકમ હે યે ફરીઆદ બી ન કરના.
 ન કીશીરો ખ્યાર કરના ન કીશીસે હશીસે મીલના.
 ઈસ દીલલગીસે બચના યે આશક ન કરના.
 સરે બઝમ બાદે બગડે અયીઆરકી બગલમે.
 એસા તેમ જુલમ જાલીમ, હમ પર કબી ન કરના.
 મુશ્કાલી છગર હે તેરે જુલમકી સતમકી.
 જલપર યે ચોટ શેહના, જાગર લખસે રીન કરના.

ગઝલે—આશીક

—: ૦ :—

આશીક બના રહા હે જલવા દિખા દિખા કે.
 દિલકો જુબા રહા હે જલવા દિખા દિખા કે.
 ચેહ દિલલગી હે ઉસકી મેં ખુબ જાનતાં હું.
 મુજકો જલ્લાં રહા હે જલવા દિખા દિખા કે.
 છુપ છુપ કે દેખતા હે આંખે દો ચાર કરકે.
 નકશા જમા રહા હે જલવા દિખા દિખા કે.
 પેહલાન લો તુમ ઇસકો વોહ દીલરૂઆ ચેહી હે.
 ખુદહી જુબા રહા હે જલવા દિખા દિખા કે.
 ચેહ ગમઝે ચેહ અદાએ આશીક હી જાનતે હું.
 ખુદહી જતા રહા હે જલવા દિખા દિખા કે.

ગઝલે-મુસા—તને કુવાલી.

પરદા ઉઠા કે ઉસને જલવેં દીખા દીએ હેં.
 બેહોશ કર દીએ હેં બેખુદ બના દીએ હેં.
 રો રો કે તેરે દરદો રંજને અલમ મય આલીમ.
 આંખાને આંખુઓંકે-દરીયા બહા દીએ હેં.
 રક્તારે શીતના ખાંસે કર દી બધાં કયાંમત.
 સોતે જગા દીએ હેં જગતે બુલા દીએ હેં.
 ગુલશનરે હુશનકા વો-જલવા દીખા કે અપને.
 અય રશકે ગુલદીલોંકે-ગુન્હે ખાલા દીએ હેં.
 ખાએશ ન ખુદ કી હે હાજત ન હુરકી હેં.
 હમને તુમારે દરપર, ખીગ્તર જમા દીએ હેં.
 સરે બજમ ઉમ સનમને આંખેં લડાકે હમસેં.
 આંખાંમે દુશમનોંકી, ખંજર ચલા દીએ હેં.
 મેહશીર મય ઉસ સનમને. મુસાકે શેઅર પાંડકે.
 યે હાજરીન મજલીસ. સળ ખુત બના દીએ હેં.

ગઝલે ગજલ સ્થાન—

————:૦:————

તુને પ્રીતકા વાયદા કરકે પ્રીયા, પ્રીત લગાના છોડ દીયા.
 વૈંદ મહેરકી અખીઆ ફેરલીની, હરદમકા આના છોડ દીયા,
 જરા દર્પ દીખાકે બેલો સજન, તેરે બોલોપેં વાર. તન મન ધન.
 તેરે ઇસ્કમેં ખાયા સારા જોખન, મૈને અપના બેગાના છોડ દીયા,
 ઇશ ચાહમેં પહેલે નેંહ લગા, ઝોર મનકો મોરે ફેર લીયા,
 અયસે બસે કીશ દેશમેં જન, ઇશ દેશકે આના છોડ દીયા.
 જાએરી સખી અજમેર કો, ચલ જહાં અપને પીયાકા આસાં હય.
 પીયા બિન કશુ ભાવત નહી, મૈને દીલકા લગાના છોડ દીયાં.

नाटके—अपजनेनां पंधन—गजले—कन्वाली.

आग पांका है न पटका, नहै सैयादका भय,
 दोस्तो दीलसे कहें; हिंदु मुसलमानकी जय,
 आंख जोले हिन्द, अथ गङ्गलतके परदे दूर कर,
 आज तक शोया, भगर अथ जवाय दलसें दूर कर.
 रास्ता है अक, पर गलीओ में यकर है पडा,
 है जुदा और राम अक, दो दो दे रपने दूर कर.
 कौन हिन्दु और मुसलमान, पारसी सय भाध हें,
 अकभाकें हें सपुत, आपसके जगडे दूर कर,
 पाद भर्त के नग्न, दरगीज भिदेशीकथ में,
 गेरे भिदेशी हो कंकन, उसके भी दूकडे दूर कर.

गजले—मनसुर—तजे—कन्वाली.

पुदतसे आरजू है कोठ दीलइया भीसे,
 अक तुम भीसे तो तुमबी गरज आशना भीसे.
 वल्लाह आपकाभी क्या सीकला भीजाव है,
 मुजसे पीचि तो मेरे रकीओसे न भीसे.
 ये कथ कदाथा मेने माइ कीछअ,
 जयसा कसुर हो मुंजे वयसी सुछा भीसे.
 धश धस्कके शीला गरके करीश्मे तो देणीये,
 बनये कीसीकी जन तो तमको भजा भीसे,
 मनजरे हम इससे भीझते हें जे भेगरज भीसे.
 जे हो गरजका यार भजा इससे क्या भीसे.

ગઝલે-મુસા—તર્જે-કવ્વાલી.

દર્દે શીરકે બના. દીલકો સતા રહા હૈ.
 સીનેસે દમ નીકલ કર. આંખોંમેં આ રહા હૈ.
 જલવા દીખા દીખા કર. રૂખકો છુપા રહા હૈ.
 દેખો હુંસા હુંસા કર ઝાલીમ રહા રહા હૈ.
 ફરસે બાહર આઈ, મસ્તોં કો અપને સાકી.
 સાગીર પીલા પીલા કર. ખેખુદ બના રહા હૈ.
 બર્કે નીગાહે ઉનકી. અશકે રવાં હમાંરા.
 યો તો લગા રહી હૈ. આર યે ખુશ રહા હૈ.
 રક્તાર મય શીતના શીતને મય સોરો મહેશર.
 જગાતે ચુલા રહા હય, સોતે જગા રહા હૈ.
 અખરકા એકે ઇશારા મુઝકો દીખાકે મુશા.
 આખોમેં દુશ્મનોકી, ખુરીયાં ચલા રહા હૈ

નાટકે રાજા. ગોપીચંદ.—કલામે આરામ. રાગ. જલા.

કહેદેમુસાફર, કહાંમે તુ આયા, જનવેગા કહાં તુને રસ્તા બુલાયા.
 નાહિ ખખર તો હે અપને વતનકી, મારગ સાચ કહીં નાહી પાયા
 સાક્ષીનતેરા નકોઈ હએ રાહી, ખોગા યહેભારી હએ સરપે ઉઠાયા.
 સાગર ભવકો તો ખીચ બહત હએ. કૈમે ઉતરીયે યહે ફરીયા પરાયા,
 નાવ યહે ઉછલત મૌજોંપે ભારી, સએકોને સિન્ધુ મેં જન ગુમાયા,
 તન મનકી કષ્ટ આશ ન રખીયો, હીમત હારે તો જહાજ ડુબાયા
 દુઃખકે ખડકે ઔર પહાડો શીકરકે ને રસ્તા કહમ ફર કહમ અટકાયા
 નેકીકા હોઝ લીયા જસને હાતો, આખર અપને મુકામકો પાય,
 “આરામ” ચએતસે અમરત પીયા, મનકી મુરાદકા રતન મીલાયા.

ગઝલે—ગોહર-તજે-કંવાલી.

એહમદે પાકડી જળ દીવમેં મહોખ્યત આઈ,
 છતેછ બાદે ફના રાહતે જન્નત આઈ.
 દુરેં દેરતમેં હુઈ આપ હુવે જળ પયદા;
 જુકે ગઝે તારે—કમરકોબી મહોખ્યત આઈ.
 જુદમતે કુફ મીટા નૈરે આ અઝમ ચમકા,
 ખુત ગીરે ઉઘે-શયતાનોંપે આફત આઈ;
 ગ્યાસીયોંકાહે ગવાહ પુતો પનાલીકે લીયે.
 પુસ્તપર આખે જો મોહરે નુખવત આઈ,
 ક્યું ન હો જાએ શીદા દુરે મલક છન્નો બશર;
 છતો ખુદ ખાલીકે અકબરકી તખીઅત આઈ.
 મકેં યા સીનો મુઝમ્માલ વ મુઝમ્સર તાલ,
 હુને ફરમાયા હે ફરઆમે વો સદાક્ત આઈ;
 હકતકાશવરકી તો શાહીમે મુજે હે બેહતર.
 તેરે ફુલકી ગદાખે તખીઅત આઈ,
 મલેકુલ મોત ચે તકલીફ દમે આખીરકો;
 કળ ગવારા હે જો ઉમ્મતકે ચે દીક્ત આઈ.
 યા રસુલે અરખી લીજયે ગોહરકો ખુલા;
 શબે પ્રરકતસે અજળ મુજપે કયામત આઈ,

ગઝલે—જલીલ—તજે-કંવાલી.

દેખાજો દુસ્તે યાર તખીઅત મંચલ ગઇ,
 આંખોકા યા ચુર છુરી દીલપે ચલ ગઇ.
 તુમ જળ મીલે તથી તો જૂલાઈકા ચ મલાલ,

અખયે મલાલ હય કે તમજા, નિકલ ગઇ.
 સાકી તેરી શરાબ જે શીશમે થી ભરી
 સાગીરમે આકે ઝોરબી સાંચે મે હલ ગઈ.
 પાનેમે ફર ચુકાયા મેતોખી મગર જલીલ.
 બાદલકા રંગ દેખકે-તખીયત બદલ ગઇ.

ગઝલે—હખીબ—તર્જે—કબાલી.

દામને શમશીર કપતિલસે હવા આને લગી
 જખમે દીલકો લઝઝને આબેહવા આને લગી
 કમનસીનીદી ખુબ થી વો મોલાપનહી ખુબ થા
 જખ જવાં હોને લગે તરજે જફા આને લગી
 કબ્જે મજનુ પર પઢી બનકર જે મેને ફાતેહા
 હાએ લયલા હાય લયલાકી સદા આને લગી
 હાએરે હાક્યાલ યે નકામી એ વસલે હખીબ
 સુરને કુમ્હીદ બનકર, બી કજા આને લગી

નાટકે—લયલી મજનુ, રાગ—લાવની.

મીલી આજ અંદલી તુ લયલી
 પ્રેમ આગહએ નનમે એ કુએલી—અંદલી૦
 બહાનુ પ્રોતકી, મોપર અરસા,
 મોન સમજ તોરેલી દીવઅરસા—અંદલી૦
 દરશન દીવઅરસા અબદરસા,
 નર્વી તો ડાર ફીઝ ગત સએલી—અંદલી૦

મીસ. અચ્છતબાઈ—રાગ, બરવા, હુમરી, તાલ, ત્રીતાલ.

મેરે બેવીકા રંગ જર જાય, હારે સુરજ મુખ ન જાંયોરે—મે૦
 સાસ મોરી બાંજે નનંદી ડર આવે અને નાહી જંહોરે—મે૦

મીસ અમીરજન-રાગ, રાગ, સહરા, કબાલી.
 માલન બનાકે લાઇ, કયા લાજવાખ સહરા,
 માતી કમક રહે છે, કલિષે મહુક રહી છે.
 દેલત હુરા રહા હય, કયા બેહીશાખ સહરા,
 નૌસા બનાં સલામત, સહરા ખુદાકી રહમત.
 લડીયાંહે તારબારીસ યા બે હૈ શરાખ શહરા.

ખતમ તમામ

ચે જરૂર પઢીએ.

હમારે કીતનેક ગ્રહાક ખીરાદરોકી સગવડ કે ખાતીર
 મને હરકીશમ ઔર હરેક જાતકા કામ છપવા દેનેકા
 બંદોબસ્ત કીયા હય. દરેક કામખીલકુલ સાફ હરફોં ઔર
 જમાનેકી ફેશનકે મલાકીક ઉમદા હુન્નર કે નમુનેમે
 રંગ બે રંગી શાહીમે છપાદીયા જાયગા. અગર જોઆપકો
 ક.ડ-કવર-મુખારબાદી-ઔર શાદીકે કચાર્ડ-રશીદખુક ખીલ-
 ખુક-મેટ પેપર, ખટારા ખુક, ચોપડી, ચોપાન્યા, વીગયરે
 કુચખી કામ છપાનેકી જરૂરત હો તો નીચે લીખે હુવે પત્તે
 પે જરૂર લીખે, બાવમેં જહોત ફાયદા, ઔર બેનમુન કામ
 ગ ની છપનેકી ફીકનહિ. લીખો—પત્તા—

શાહ ચુનિલાલ મગનલાલ ખુકપજ્વીશમ.

એન્ડ કમીશન એજન્ટ.

ઠા. રાણીતખાવ—મુરત.

ઘરના શણગાર અને લાયબ્રેરીની શોભારૂપ
ગ્લેઝ કાગળ અને સોનેરી નામનાં ખડા
પુંઠાવાલા વાંચવા લાયક નોવેલો.

શણગાર કુમમ	૧-૮-૦
મધુ મુદ્દન	૧-૦-૦
દક્ષિણની વાઘ	૩-૦-૦
કુબરીમોરી	૫-૮-૦
કુમદ કુમારી	૩-૦-૦
રત્નગદની રબા	૩-૦-૦
વિધાનુ વિધાન	૨-૮-૦
વનવામિની	૩-૮-૦
પ્રેમ પીઠા	૨-૦-૦
મયમિની મેઢાણી	૨-૦-૦
પૃથ્વીરાજ ચૌહાણ	૩-૦-૦
કુમ્ભ વહાણ	૪-૦-૦
પ્રમાદધનની પ્રભુતા	૧-૮-૦
ભુવન મોહિની	૨-૧-૦
ભામીની કે ભેરવી	૨-૮-૦
ચમતકારી ગુફા	૫-૮-૦
વર વનુવ ભાગ ૧ થી ૪	૧૨-૦-૦
મસાર દપણ	૩-૦-૦
ગુલ અન્ન	૩-૦-૦
વિશ્વ લીલા	૨-૦-૦
અડંગ હિંદવગીર ભાગ ૧ થી ૪	૪-૦-૦
સૈનીકની મુંદરી	૧-૦-૦
-વિગેરે વિગેરે-	

ગુજરાતી સાહિત્ય મંદિર

સલાબતપુરા-સુરત.

❀વાંચવા લાયક નોવેલો❀

માત્ર બુજ વખત માટે
થાડે નેક્રે આંકાળા વેપાર

—(* ખાસ ઘટાડેલા ભાવો. *)

એ ભેદી (ગ્રામીન)	૨-૦-૦
અંગાળી ભુત	૦-૮-૦
બુની કોબુ	૦-૪-૦
ગજ ભરથરી (નવીન)	૦-૪-૦
ગાજ મુસ્તફા કમાલપાશા	૦ ૨-૬
કરાંચીના મુકદ્દમા	૨-૩-૦
માલાના મહમદઅલી	૦-૪-૦
મારો જલના અનુભવ	૦-૮-૦
મુરખરાજ	૦-૮-૦
ખામખુશનુ અંગાલા	૨-૦-૦
હાય ! આસામ !	૧-૦-૦

એ શીતાય ખીજ અનક તલની તાતા, નાસલ,
નાજ નસલકયા, જનુ હુતર ગાયન ગતવ સિંગ

પુત્રકાન મોઢે અજવાર જરર પછા

મહાર ગામના આરરપર પગતો કાળજી
ગજનામા આવ છે

વખા-ગુજરાતી સાહિત્ય મંદિર

નવાખતખગ-મુરત.

